

SA FONT

Son Servera
Any VIII - N° 78

Novembre 1992
Donatiu: 150 Ptes.

¿ESTE ES «MI JUAN»
O ME LO HAN «CAMBIAO»?

Revista d'Informació General

Adreça:

P. Antoni Servera, 38 A

Telèfon:

56 70 96

Fax:

56 70 96

Dipòsit Legal:

PM/1985

Edita:

Col·lectiu S'Albelló

Imprimeix:

Informacions Llevant, S.A.

Director:

Santiago Sevillano

Consell de Redacció:

Col·lectiu s'Albelló

Comptabilitat:

Joan Massanet

Col·laboradors:

Sebastià Vives «Perleta»

Mateu Servera

J. Ballester

J. Servera, Pvre.

Joan Massanet

F. González

Gonçal López Nadal

J. Rojo

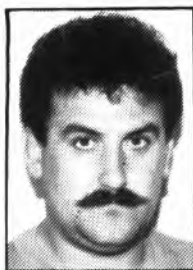
J. Sanchez Cuenca

Rafael Servera Blanes

Carles Manera

Els articles apareguts en aquesta revista, expressen únicament l'opinió dels seus autors. Sa Font únicament es fa responsable dels articles Editorials que expressen l'opinió del Col·lectiu S'Albelló

Vertedero. Urgen soluciones

S. Sevillano

No se puede negar que la situación de nuestra economía es crítica, hasta el punto de no poder realizar nada que salga de lo estrictamente imprescindible para la comunidad. Ciertamente es que esta crisis, general por otra parte, viene dada por el endeudamiento que el anterior equipo de Gobierno había contraído con las obras de Embellecimiento de Cala Millor y el Polideportivo, amén de otros gastos que no voy a analizar ahora. No es menos cierto tampoco que la fórmula por la cual se tiene que amortizar este enorme débito no es la mejor. Sabido es que todo el Embellecimiento se está pagando a partes iguales del bolsillo de todos los serverins, cuando en realidad se debiera haber hecho al estilo de nuestros vecinos los llorencins, pero claro, no era rentable electoralmente.

Nadie con un mínimo de coherencia culpará de este impase en el que se encuentra el Ayuntamiento, en materia de inversión, al actual equipo de gobierno, está claro que no son los responsables, pero, está también claro que nuestros actuales gobernantes, aún cuando no lo hacen peor que los anteriores, distan mucho de hacerlo bien.

Dejando aparte cuestiones como las apuntadas referidas a las inver-

siones, tenemos que fijar nuestra atención en una cuestión importantísima sobre las que nada se han dicho ni hecho, al parecer, por nuestro Consistorio. Sin ir más lejos, el pasado mes ya apuntaba un pequeño esbozo, sobre el asunto del Vertedero. Para ser honesto, no puedo ser menos que seguir exigiendo al Ayuntamiento una solución para tal bestialidad. Tenemos una escuela pública donde acuden diariamente cientos de nuestros hijos, y está situada a poco más de 500 metros del Vertedero. Últimamente con los incendios, no estoy muy seguro si han sido intencionados ya que la combustión natural por los residuos que allí se acumulan es un hecho perfectamente demostrable, se ha visto claramente el peligro de intoxicaciones por ingestión de gases tóxicos con el humo. Y no es necesario subir a la escuela pública para tener dificultades al respirar. Prácticamente todo el pueblo ha recibido las consecuencias.

Sé perfectamente que no es fácil la solución, pero es imprescindible buscarla y pronto, además de eliminar los residuos allí acumulados, toneladas y toneladas que nada bueno pueden acarrear a nuestro pueblo y además porque el peligro de incendiarse sigue presente si no se elimina.

Lamentablemente, Sr. Baudil, debo dirigirme de nuevo a Ud. y pedirle soluciones inmediatas al problema, porque de su competencia es el tema. Todo lo pasado fue mejor, suele ser una frase frecuente entre los que creen que antes todo funcionaba mejor, no es mi opinión en general, pero debo reconocer honestamente que la gestión de Jerónimo

Vives al frente de este tema concreto fue con gran diferencia mejor que la suya, Sr. Baudil. Sólomente en una ocasión se originó un pequeño incendio. Denunciamos entonces el Vertedero y seguimos denunciando ahora el tema igualmente. Me dirán que ahora con las nuevas normas del concurso para la nueva concesión de Basuras todo se arreglará. Eso espero, de no ser así no tendremos más remedio que seguir insistiendo y denunciando ante la opinión pública su mala gestión del asunto.

P.D.

* SA PUNYIDA

Fa uns dies que llegint el Cala Millor 7, publicació manacorina dedicada a la nostra zona costera i dirigida per la que, segons ella, mai llegeix Sa Font, (bé li aniria llegir-nos de tant en quant i a lo millor n'aprendria un poc aquesta que es diu per

tot arreu periodista), i vaig quedar estorat quan de sobte les imatges dels nostres Regidors i Batles, a més d'altres em pegaren pels morros. Em refereix a les fotografies dels anomenats amb el Pte. del Consell Insular, Sr. Verger, amb motiu de la visita que el Patronat Turístic Municipal Serverí va fer al CIM.

Com a Director de Sa Font no puc deixar d'expressar la meua repulsa al mal comportament polític, a la falta d'ètica i vergonya política demostrat pels nostres polítics municipals. Està bé que l'Ajuntament s'en mení a la TREBALLADORA de l'Oficina Municipal d'Informació Turística, però que aquesta aprofiti la seva condició d'informadora per a fer unes fotos i donar una informació exclusiva del fet, això és que no té nom. I no vull carregar ses tintes en contra de Na Bel, malgrat s'ho mereix, sobre tot perquè ella xerra de moral i comportaments en les seves

cartes certificades, que més que cartes pareixen «miralls pels seus ulls profunds i negres», no, ni molt manco, no es Na Bel qui té la culpa, sou Vostè, Sr. Batle. Mirau, un fet d'aquesta índole, és a dir, una visita a les altes instàncies, si es que voleu que surti publicat, vos duis un fotògraf i llavors passau unes fotos a tots els medis informatius, independentment de si llavors aquests les publiquen o no. Pel que veig res ha canviat, seguiu amb les mateixes sopegades dels altres, amb les mateixes persones de confiança, malgrat aquestes un dia us posaran la traveta perquè us encloteu, no ho dubteu, altres pics ja ho han fet i no serà el darrer, pensau que persones com Na Bel que aprofiten qualsevol moment per acostar-se'n al poder són les pitjors, les que en moments difícils s'allunyen.

VERGONYA CABALLERS, VERGONYA!!!

Morir a Son Servera (I)

Una llei antiga de l'Església, que gràcies a Déu fa uns anys va caducar, però que encara molts la recordam, manava que en els suïcides se'ls hi negàs els rites funeraris. Per això va passar en el poble l'expressió: «L'enterraren com un ca».

Aquesta dita popular amaga una veritat profunda: els rites ens fan humans, ens humanitzen, de tal forma que quan els rites no acompanyen el fet de morir, acabam la vida com els animals. Des de sempre idò i en totes les cultures morir-se és un fet que es ritualitza, i si falten els rites sentim com si faltàs qualque cosa d'essencial, com si ens degradàssem de la nostra dignitat de persones.

Morir a Son Servera durant la meva infantesa era un aconeteixement enrevoltat de rites, que feien el traspass de la mort un fet humà, és a dir, ni espantós ni vulgar. Quan qualcú

estava malalt de gravetat se li administrava l'extremunció i si era possible també el viàtic. «Sabeu a qui han combregat?», exclamava la gent. Viàtic a qualcú era tot un aconeteixement pel poble. Era además una cerimònia que es feia molt patent.

Quan el capellà sortia de l'església revestit amb mandil blanc que tapava el copón on es guardava el Santíssim, començava a tocar la campana en senyal de viàtic. Además, l'escolà anava a davant la comitiva anunciant amb una campana a la mà que passava «el Senyor de tot lo món». A l'altre un fanal encés, signe d'una presència sagrada. Algún familiar anava a devora el capellà portant un paraigües blanc que el cobria. Un aire de recolliment inundava els carrers de Son Servera, i la gent s'agenollava al pas del Viàtic. Els homes es treien el capell en signe de respec-

te.

Quan arribaven prop de la casa del malalt, l'escolanet deixava de tocar la campana per no asustar al malalt, i amb pas sigilós entraven a la cambra del moribund. Dins el quarto tot ja estava preparat: unes estovalles blanques a damunt una taula on col·locar el Santíssim, espelmes enceses, les dones es possaven el vel. La casa estava plena de familiars i veïnats, que xarraven baixet. «Voleu rebre el Bonjesús?, li deia el capellà al malalt. «Vos arrepenitiu de tot el que dins la vida ho fet de mal-fet?. «Perdonau a tots els que vos han fet mal»? El malalt, de vegades ni podia xerrar, però extranya la mà del Sr. Rector en senyal d'assentiment. Era com un rite de despedida, que a tots donava molt con consol. Una vegada acabat el Viàtic, era com si tot estàs ja preparat pel gran viat-

Luiggi

MODA HOMBRE
Luis S. Mellado Clowes

Le comunica que ya tiene expuestas las últimas creaciones en Moda Hombre para la temporada Otoño - Invierno en trajes, americanas, camisas y complementos, con su mejor relación Calidad - Precio.

Horario:
Mañanas: 9,30 a 13 h.
Tardes: 16,30 a 21 h.

Avenida Cristóbal Colón, 84 • CALA MILLOR • Tel. 58 56 48

ge. Era com si una pau inmensa haguesses quedat romenguent dins la casa després del Viàtic. Calia únicament esperar al darrer moment: el més definitiu, tal volta, de la vida. En mig de la pena, el Viàtic aportava un gran conhort. Era com tenir el sentiment d'acabar bé la vida, acompanyant amb dignitat.

Altres vegades, només hi havia temps per l'Extremunció. Llavors tot era més senzill, perquè també hi ha que dir-ho, hi havia viàtics molt solemnes, on nombrosa gent formava la comitiva. Era una vertadera processó. En aquestes ocasions el capellà es posava la capa pluvial i es portava ciris llargs de cera blanca. Deia que l'Extremunció era un acta més sigilós, i es solia administrar quan el malalt estava ja a l'agonia. El mandil del capellà era llavors color lila.

Era una preparació ritual de la mort, i quan aquesta arribava, tot el poble se n'adonava perquè tocaven les campanes per anunciar-ho. El que es deia a «Companyada» solia casi sempre fer-se el vespre, a no ser que el mort no pogués esperar degut a la descomposició que s'havia avançat. Arribaven els capellans a la casa del mort, revestit el senyor rector amb la capa pluvial negra i Don Toni amb el ruquet. Tres escolanets portaven les banderes, tres banderes blanques «si era de les cofradies», i dues banderes negres si no era el cas. Tots asseguts dins la casa es ressava el Rosari, i després, ja dins el quarto on es tenia el mort dins el baül, amb flors i ciris i un domàs negre a la paret, es solia cantar un responso, beneïnt el mort amb l'hisopo. Després es formava la comitiva. Primer les banderes, seguien els capellans i després sis homes que portaven el baül. Just a darrera els familiars -només els homes- que amb ciris encesos continuaven a «Companyada». Mentre avançava la comitiva es cantaven versets del «Miserere» i es feia silenci. En aquell temps a tots els morts «els passaven per l'Església». Així es deia. Als que es suicidaven, en canvi, els duïen directament al cementiri, «sense passar-los per l'església». Allà, en el portal, es cantava un altre responso, per continuar llavors fins en es «Cantó d'En Pane-

ra». Era el tercer responso de despedida. Record ben bé que mentres cantàvem jo mirava la làpida del carrer: «Calle del Olvido», com si en aquell cantó es marcàs una línia divisòria, una frontera entre els vius i els morts. Passar aquella frontera era entrar una mica dins l'oblit. Tots aquells rites de despedida volien, pel contrari, perllongar la memòria dels qui partien.

Pròximament escriure un altre text sobre «Morir a Son Servera», evocant les «Companyades» que es feien quan qualcú moria a les pos-

sessions, també vull parlar d'aquelles companyades on hi anava la música, i dels «funerals».

Tal volta el record d'aquella forma de morir que tenien abans, tan plena de rites, d'humanitat i tan acompanyada, ens permeti desitjar una altra forma de morir. Perquè ara no sols ja no neixem a casa sinó que de cada dia més hi deixam de morir. L'hospital i el seu anonimat, la seva soledat, va suplir l'espai tant càlid de la casa on els nostres pares i padrins moriren en pau.

Rafel Servera Blanes

ATENCION

**Por renovación de stock
PRECIOS MAS BAJOS
DE QUE DE FABRICA
(en todos nuestros artículos)**

SOFAS 3 y 2 desde..... 60.000 pts.

**DORMITORIO MODERNO
(sin armario)..... 130.000 pts.**

**DORMITORIO CLASICO
calidad superior, completo..... 212.000 pts.**

**COLCHAS VERANO
Y COLCHAS EDREDON
DESDE..... 2.000 pts.**

MUEBLES ARANO

Un abocador de fems incontrolat, descontrolat i il.legal

Fa devers quatre anys que tots els serverins ens trobam davant un greu problema, el qual es troba en boca de tots, al carrer, però no ho feim manifest tal com caldria als responsables o a les persones que pertanyen agilitzar la sol.lució, per tant és una crida a tots els afectats per a que manifestem el nostre rebuig. Estic tractant el cas de l'abocador de fems, dels fems de tot el terme municipal; majoritàriament produïts a la zona de Cala Millor i Cala Bona. Com tot-hom sap, aquest es troba situat a uns 300 metres lineals distant de les darreres cases del poble cap al puig de Sa Font, ¿vos pareix que ho hauria permès la gent de Cala Millor que s'abocassin els fems a tal distància dels hotels? Per tant els efectes són els mateixos sigui la gent afectada una o l'altra, no és veritat? ¿Quants pobles o ciutats coneixeu que aboquin els seus propis fems a les rodalies del poble? No es tracta únicament de rebutjar el problema si no d'afrontar-lo i aportar solucions, la qual cosa faré més endavant.

És realment un problema seriós de la societat actual de consum, però és també a la vegada un problema que es podria reduir pràcticament a la meitat amb una simple i a la vegada difícil sensibilització de la gent. Estic referint-me a que una borsa de fems es reciclable o reutilitzable al

50% o més i de la resta bona part és matèria orgànica, per tant entre altres utilitats és la de fems per abonaments, tal com feien els nostres avantpassats. Hi ha països els quals tenen fins a set borses de fems o residus diferents (vidres, plàstic, paper, llaunes d'alumini, cartó, piles i matèria orgànica) mentre que nosaltres

disposam únicament de tres recollides independents (vidre, paper-cartó i resta de residus), així i tot és ben segur que moltes cases fan ús d'una sola borsa per a totes les escombries. A aquesta gent qui consideri mínima la seva «producció» d'aquests elements abans esmentats i per tal fet no recollir-ho per separat,

SUPERMERCADO

ALDI

GRUPO IFA

SON SERVERA

C/. Prebistero Pentinat, 3 - Tel. 56 71 76

**ALIMENTOS CONGELADOS, CARNES FRESCAS
Y FRUTERIA**

és ara que cal recordar-li que és gota a gota que s'ompl un tassó i no pel fet d'aportar menys sigui menor la importància del fet. Tal recollecció no és tan sols per facilitar la reutilització dels materials sinó per a dificultar la destrucció del planeta, ja que avui hi ha un fet més cert que mai: que el que està en joc en relació amb la solució als problemes mediambientals provocats per l'home és, ni més ni manco, el futur i destí del nostre planeta, el qual és de re-

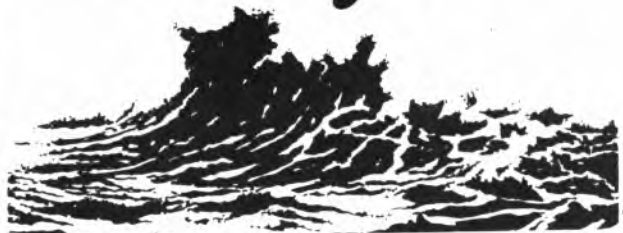
serves limitades i amb algunes d'elles ja pràcticament esgotades.

Tornant a la realitat dels nostre problema del Puig de Sa Font, no fàcil de resoldre, ja que tothom rebutja i critica un abocador de fems i més encara tractant-se d'un abocador incontrolat prop de cap casa o finca de la seva propietat, però és seguríssim que la pitjor solució és l'adoptada a Son Servera anys enrera, ja que d'aquesta manera ho patim tots.

El que és més incomprensible, inconcebible, indignat i ja irresistible és el fet de que després de que uns senyors, fent ús d'un estudi realitzat per geòlegs, ho denunciàs, i el jutge fallàs a favor seu donant ordre de tancament de tal abocador. Després de mantenir-se tancat uns dies, es sollicita la possibilitat d'utilitzar-lo temporalment fins a trobar el punt oportú, accedint el Sr. jutge. Pens que el que es perseguia a tal efecte era vèncer el contrate que es té en

RESTAURANT

Ses Roques

UN BON
MENJAR...
UN MILLOR
AMBIENT!!

Tel. 58 65 42

vigor amb l'empresa corresponent i en finalitzar aquest, signar-ne un nou amb unes altres condicions. Per tant en aquests moments es tracta d'un abocador il·legal. L'informe en el qual es basà la senyoria per adoptar la sentència corresponent feia referència als efectes que tendria, relativament a curt termini, en l'aspecte de filtració de líquids a un cert radi entorn de l'abocador, és a dir, da-

vant la possibilitat de veure-se afectats part de terrenys i pous del propi poble, entre altres. I d'altra banda, més visible, palpable i sobretot respirable és la contaminació ambiental

aèria esdevinguda a partir de la combustió dels materials inflamables que allà es depositen (sigui accidentalment, com certa gent vol fer entendre que esdevé sempre, és a dir, per exemple un vidre fent de filtre al sol damunt un paper, o bé intencionadament) produint vertaders núvols artificials de gasos altament contaminants i elements pesats, així com també altres borses internes de

gasos tòxics i a la vegada inflamables que es generen a tals abocadors. La realitat és que molts són els dies el qual crema, implicant amagatzament de gasos sobre el poble, els quals no desapareixen fàcil ni ràpidament, sinó que passen totes les substàncies tòxiques que porten, a través dels pulmons serverins, amb el concebut mal i risc que això provoca.

Per resoldre més fàcilment el problema hem de començar per sensibilitzar-nos i concienciar-nos-en de la importància de l'aminorament i selecció dels residus produïts per cadascú de nosaltres. Després, l'abocador, com a mal menor ha de ser controlat, això vol dir trobar els minerals o roques ideals i oportunes sobre els quals impermeabilitzar-los per evitar les possibles fugues de líquids contaminants cap a terrenys de conreu o altres, sempre duit a terme per a professionals en la matèria corresponent. Posteriorment amagatzamar-los amb capes i de seguida

cobrir-los de terra, deixant sortides pels gasos produïts pels propis residus. Això es podria dur a terme local o comarcament, encara més rentable. Ara, també hem de tenir present que el cost s'incrementa considerablement, però hem d'assimilar que l'evolució del nivell i estil de vida ens obliga a gastar per adquirir i també per abocar les deixalles, per tant no ho féssem pagar a la salut dels nostres fills i néts.

JA ESTÀ BÉ, LLUITEM TOTS PER ACCELERAR LA SOLUCIÓ D'AQUEST PROBLEMA.

-El paper es recolleix a les escoles velles de Son Servera entre 11'00 h., i 13'00 hores, de dilluns a divendres.

-Pel vidre hi ha contenidors a la plaça Sant Joan a Son Servera i varis a Cala Millor i Cala Bona.

-Les piles o bateries amb metalls pesats (la majoria) portar-les a qualsevol local comercial on disposin de la seva venda.

A. Servera

CLINICA-DENTAL HISPANO-NORDICA

en CALA MILLOR

ESPECIALISTAS EN:

ORTODONCIA (Alineación de las piezas dentales)
PERIODONCIA (Tratamiento de encías y movilidad dental)
ODONTOPEDIATRIA (Niños)
ENDODONCIAS (Desvitalizaciones)
IMPLANTOLOGIA
PROTETICA

**Miembros del Colegio de Odontólogos de
Barcelona, Baleares y Escandinavia**

HORARIO DE VISITA:

De lunes a sábado,
de 9 a 13 y de 16 a 20 h.

C/ Primavera nº 1-1º
(frente Hotel Verónica)
Teléfono: 58 56 98

Elèctrica Son Servera S.L

-Instal·lacions elèctriques a tota classe d'edificis

-Electrificacions rurals.

-Instal·lacions Antenes T.V.

-Instal·lacions porters automàtics

-Instal·lacions musical

-Servei de 24 h. de reparacions

-Canvis de corrent a 220 V.

-Pressuposts sense compromís.

Tel. 81 70 46

Fax 81 70 46 Man.

Urgències: Tel. 56 80 03

C/ Presbítero Pentinat
07550 SON SERVERA

Paridas

El señor Gonzalo Fernandez de la Mora en pleno mes de agosto viene y nos suelta aquello de que «Franco no fue un conspirador».

Las consecuencias del franquismo son evidentes ante los ojos de cualquiera que tenga un poco de sentido común, bien sea de izquierdas, o de derechas (democráticos), por los auténticos conservadores, (faccistas) siguen soñando con el poder que les permitió asesinar a Grimalt en el año sesenta y dos, y un sinfin de asesinatos mas por el hecho de ser políticamente opuestos al «Régimen», hasta el juicio de Borgos, o ya en la misma Democracia los asesinatos de la calle de Atoona en Madrid entre otros

muchos. El Sr. (?) Fernandez de la Mora, dice que el General no fue culpable de los desafueros políticos y de derecho internacional que se cometieron durante la duración larga y penosa del «Régimen».

Yo comprendo que los nostálgicos digan las barbaridades que dicen, pero lo que no acepto y siempre cuestionaré es que estos personajes se digan demócratas y se nos presenten como personas que «saben perder». Y el señor de la Mora me da la razón hablando como lo ha hecho, un poco más y como el Papa Clemente elevará a los altares a Franco, Mussolini, Hitler y al mismo Pino-

chet en vida, que lo haga pero esos tétricos altares, se los haga en su casa de campo.

Sr. de la Mora Franco fue un conspirador, un asesino y uno de los peores dictadores habidos en el siglo en que vivimos, por suerte no tiene la fuerza oratoria ni las circunstancias son las mismas que Guebels encontró en los años treinta en la Alemania «Nazzi». Olvídate de ilusiones que puedan llevar a un pueblo a la guerra civil de nuevo ni a lo que trajo después, porque el Pueblo Soberano hoy no te lo permitiría.

Rojo

Autoescola CÀNOVES

- Serietat professional
- Resultats d'aprovat
d'exàmens dels millors
de Mallorca

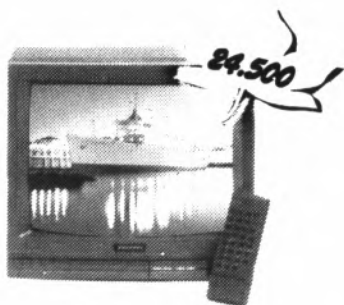
C/ Joana Roca Tel. 56 79 90
SON SERVERA

HERRERIA MARTINEZ

**Forja y artesanía
SOMOS ESPECIALISTAS**

C/ San Antonio Tel. 56 75 16
SON SERVERA

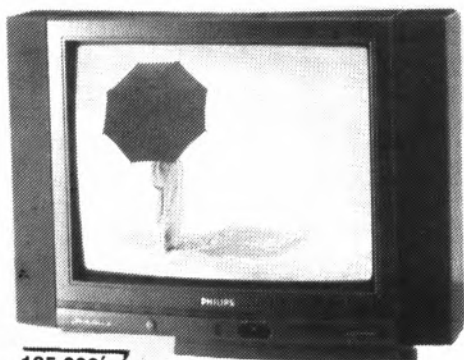
ALTA TECNOLOGIA PARA LA MEJOR IMAGEN

TVC SONTIRON 14" MD 2214
28 programas. Pantalla O.S.D. Mando a distancia con 32 funciones.
Desconexión programada. Antena telescópica. Dimensiones
364x368x321 mm.

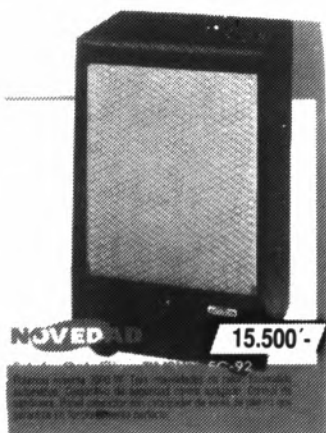
14" Mando distancia

TVC PHILIPS 28" MD GOYA 8572
Tubo Images Black Line 5. Tecnología PSC-VISION. Pantalla extraplana y cuadrada.
Sistema STEREO NICAM ALEMAN. Efecto estéreo espacial. Potencia musical 2000
W. TELETXT. Mando a distancia con todas las funciones. 50 presintonías. 2 euroconectores.

135.000' - /

Teletexto 28"

15.500' - /

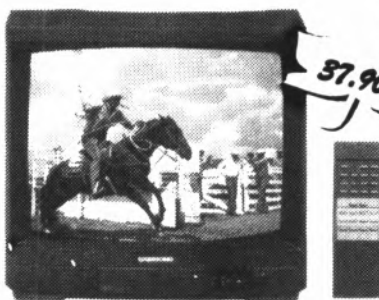
Consola LAVIS 3700
Video Computer Game
Incluye pistola, cartucho 76 juegos, 2 joysticks y alimentador.

76 juegos

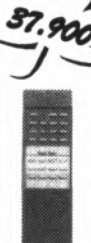

17.600' -
+ IVA

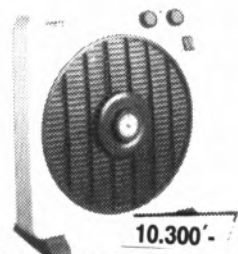
Consola videoJuego
SEGA MEGA DRIVE
Nórtex de gráficos. Sonido estéreo. Amplia gama de juegos.
La consola 16 bits más vendida del mundo.

T.V.C. SAMSUNG 20" CX-5012Z
Mando a distancia. Diseño tipo monitor. Pantalla negra. Euroconector (21
pin). Proyección en pantalla (OGD).

37.900

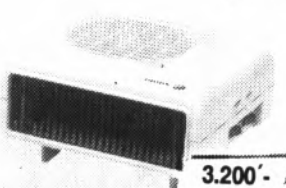
10.300' -

Calefactor Taurus
Trisplacario 2F
Calefactor más vendido. Difusor multifuncional a
fijo. Termostato de temperatura ambiente. Muy silen-
cioso. Potencia calefacción 2100 W.

9.800' -

Convector FAGOR AFL-20 TURBO

3.200' - /

Potencia 1.000/2.000 W. Selector de potencia con dos interruptores de
cable. Termocosto 210 V.

1.385' - /

Diámetro 37,5 cms. Resistencia 800 W.

S. QUEVEDO S.A.

Calvo Sotelo, 34
SON SERVERA
Tel. 56 71 66

Tiendas de electrodomésticos

expert

Ventajas en cadena

L'eco

Un dia de l'estivada, aprofitant el temps de vacances, dins una caseta, en plena natura, ullastres rossant la taulada, garbellons i carritxeres, pels seus entorns. Les primeres hores del dia, un embatolet d'aire, s'esforsava, en moure un poquet la porta de l'entrada, que no era més que una cortina de drap, deixant entrar per un costat, una retxa de sol matinal.

Un poquet més endins, asseguda a una cadira, una jove mare, i drete al seus peus, la seva filla. Una pinzellada de color, dins les blanques parets de la casa. La dolça veu de la mare era escoltada sense parpellejar, per la seva filla.

Aquí, cal recordar, l'altre cara d'aquella Mallorca, ja un poc llunyana, que en les nits de l'hivernada, el padrí o la padrina, a la calor de la foganya, contant rondalles als seus néts, consumint el temps, el mateix que la flamada, anava consumint els troncs.

Aquest cas, no es la cara ruada del padrí o la padrina, és una cara llisada, encesa com dues rovelles, que tapen els camps pel mes de maig. És una mare i lo més aprop el fill o la filla.

El conte era un poc trist, com un dia grisenc i fret del gener, però amb l'aroma d'una innocent flor d'ametler.

-L'eco, era una nina que un dia el rei, la castigà, no record el motiu, però el càstic, era que tota la seva vida tendria que repetir les paraules. Pobre Eco? Que dolent! aquell rei-L'innocent nina un poc afectada, del

conte, sortí trista de la casa, pensant en la pobre Eco, damunt una roca mirant la vall, amb totes les seves forces es posar a cridar i ressonà el nom de la mare, una i altre vegada, i en pocs moments el nom de la filla. És l'eco de la mare, és l'eco de la filla, se fonen els dos ecos, lo mateix la mare i la filla, en una forta abraçada. Ja sols el lladrar llastimós d'un ca llunyà.

Tornen els aucells voletejar pels

ullastres. Amunt per les altures, el sol fa brillar la carcassa d'un avió. De darrera les finestres i acomodats dins les butaques.

-Que petit i pobre es la vall.

-Des de la vall, entre carritxs i ullastres, garbellons per les encletxes de les roques.

-Que petit i pobres és l'avió.

Pesavi

Restaurante Bar

PORT - VELL

TANCAT PER VACANCES

Cruce Costa de los Pinos
Son Servera (Mallorca)

Reservas al
Tel. 56 79 02

La importancia de saber aplicar el optimismo

Enrique Bravo Sáinz

Me lo dijo en uno de sus libros el psicopedagogo Bernabé Tierno allá por los dieciocho años y lo terminé de comprender cuando el Profesor Aldolfo Blanco me lo repetió en una interesante conferencia sobre los valores humanos. De ello hará unos cuatro años, cuando tenía veinte.

A partir de aquí quizás no haya sido más feliz que otras personas, pero sí mucho más que si no me hubieran enseñado a aplicar el optimismo en mi vida. La alegría de vivir.

Si de niños y adolescentes la mayoría éremos constantemente felices y al ser adultos cambiamos la alegría por problemas de todo tipo: económicos, sociales, mentales, familiares, etc., hay algo que no funciona. Todo lo bueno comienza cuando intentamos sobrellevar esa vida adulta y difícil con alegría. Poder aplicar cada vez más lo positivo a estos problemas. Si sabemos manejarlos con optimismo el caminar por la vida se hace más sencillo y bonito.

Lo bueno de esta historia es que se puede aprender a ser alegres. Es un aspecto que mejora cuanto más lo

practicamos. No hay ninguna persona que haya nacido alegre, sino que lo ha aprendido con el tiempo. Sin duda, el mejor momento para comenzar a educar la alegría son los primeros dieciséis años de la vida de una persona. Es a partir, aproximadamente, de esos años cuando decimos que unas personas son más alegres que otras y que ven la vida con mayor optimismo. Esto ocurre porque han tenido la suerte de aprenderlo y de sentirlo en su entorno.

Ahora bien, todo el mundo en cualquier momento es capaz de comenzar a aplicar optimismo y alegría a su vida. No es difícil y se vive mejor.

El Sr. Bernabé Tierno apuntaba estas sugerencias para convertir la alegría en hábito:

1. Elevar el nivel de autoestima del individuo, haciendo que se sienta importante y necesario en su entorno y, en definitiva, que sea apreciado y tenido en cuenta por los demás.

2. Llevar una vida sencilla, disfrutando de las cosas pequeñas y cotidianas que están al alcance de cual-

quiera. Muchos se pierden buscando una gran satisfacción dejando de gozar las pequeñas alegrías.

3. Pensar siempre en positivo ante cualquier circunstancia. Para ello vamos a vivir intensamente cada momento, cada proyecto, cada negocio... todo.

4. Conseguir que nuestra ocupación o trabajo sea fuente de alegría. Si todavía tenemos ocasión, luchar por la ocupación que más nos interese, no por la primera que nos venga. Si esto es imposible, comprobar que con nuestro trabajo hacemos una aportación a la sociedad.

5. Fomentar cada día, a cada instante, los sentimientos de aceptación, de conformidad y hasta de alegría de la realidad cotidiana, sea cual fuera. Tras cada sombra siempre se oculta un destello de luz.

6. No es suficiente sentir la alegría dentro de uno mismo. Sacarla al exterior y contagiarla a quienes nos rodean a través de palabras, actitudes, gestos, etc. Transmitir ilusión ayuda a cualquiera.

7. Es importante no perder ni un instante en lamentaciones y quejas

BOWLING - CLUB - BAR

Paseo Marítimo, 16. CALA MILLOR

Dirección: Pepe Barrientos

NUESTRA ESPECIALIDAD:

NUESTROS SERVICIOS: Pistas bolos, mesas ping pong, Scalextric, billares y dardos.

¡Como gran novedad ponemos a su disposición un área infantil totalmente gratuita donde sus hijos se divertirán!

TAMBIEN HACEMOS PA AMB OLI

Abierto todos los días a partir de las 10 de la mañana

inútiles sobre algo que es irremediable: el robo del coche, un día lluvioso, una enfermedad incurable... Hay que aceptar lo irremediable.

8. Convertir la alegría en fiel compañera de nuestra vida, ya que es, sin duda, el ingrediente principal en el compuesto de la salud física, mental y psíquica.

Toda esta generalidad pasarla al día a día significa levantarnos con ganas de vivir un día importante, uno de los mejores de nuestra vida. Y continuar con esta idea cada momento de ese día. Cuando las cosas no salen bien, recordar que no es tan esencial, que estamos aquí para vivir lo mejor posible, sin tener que preocuparnos hasta el máximo por nada. Es más sencillo. Hay que dejar a veces a un lado los problemas y pensar en lo agradable que puede resultar vivir con alegría. Realizar cualquier acción con una ilusión fuerte, creyendo de verdad que lo que hacemos es grande. Volcar optimismo en cada obra, salga bien o mal. Buscar siempre lo positivo, descartando lo

negativo.

Con todo esto conseguiremos dar ante los demás una imagen de alegría. Nos ven como a una persona contenta, que ríe y se alegra de lo que realiza. Sin ninguna duda, transmitir ilusión, como anteriormente dije, es de lo mejorcito que podemos hacer.

De la conferencia del Profesor Adolfo Blanco creo que saqué la conclusión de que toda persona debería regirse por estas cinco leyes:

1. Cualquier ser vivo para sobrevivir necesita que su medio (otro u otros seres vivos) le mande estímulos, en forma de gestos, palabras, caricias, etc.

2. De estos estímulos aceptar los positivos.

3. Rechazar los estímulos negativos.

4. Cuando se crea necesario, yo diría que siempre, solicitar estímulos positivos al medio. Es decir, pedir ayuda emocional, algo que nos cueste demasiado actualmente.

5. Autoestimación y autoestimulación.

Coincidiendo con Bernabé Tierno, el Sr. Adolfo Blanco enseñó que cada persona debe aceptarse como es, aceptando por tanto a los demás como son. Y en la vida, lo que cada uno hace es porque le motiva y le gusta hacerlo. Sería imposible transmitir armonía y alegría a otras personas si yo no soy feliz con lo que hago, con mis actividades.

Es buen momento para sanear nuestra mente con ideas más claras y auténticas sobre la vida. Ahora bien, antes de empezar, para que entren nuevas ideas, buenas, es necesario que primero salgan muchas ideas malas impuestas.

¿Nos podemos a pensar? Con alegría y buen humor, por supuesto. Intentemos vivir en la parte optimista y positiva de la vida, procurando entrar lo menos posible en la parte pesimista y negativa.

Además, si la vida es sólo una, vamos a hacerla divertida a partir de ahora.

ElectroVolts

Il·luminació i Material Elèctric

- Proyectos e instalaciones eléctricas
- Electrificaciones rurales
- Antenas TV
- Música en viviendas y locales
- Alarmas

SON SERVERA

Juana Roca, 41

Tel. 56 77 67

Hnos.
PALLICER PONS S.A.
MATERIALES PARA LA CONSTRUCCION

Juana Roca, 43 - SON SERVERA (Mallorca)
Tels. Almacén: 56 70 82 - 56 74 78 - FAX N.º: 56 74 58

La font dels Molins

«Anant de Son Servera a Artà, a uns vint minuts lluny d'aquell poble, brolla la font més caudalosa del terme, anomenada FONT DELS MOLINS. Per més que ella sia propietat de Son Corp, possessió de la distinguida Sra. Dª Maria dels Dolors March, no obstant això, per rahó de les circumstàncies especials de la mateixa, direm d'ella quatre paraules.

Neix dins la possessió de Son Sard, propietat del noble Sr. D. Juan Antoni Fuster, per mes que, en virtut de compra-venta me pareix del segle passat -(XVIII perteneix per herència a la indicada senyora. Per quan s'emptra per regar els horts dels molts arrendadors de Son Corp, podem dir que es casí pública.

Aquesta font es d'una gran potència y surt vertaderament a flor de terra. Conten que antigament, en el mateix lloch ahont are hey neix la font de na Rabassa, un poch mes amunt d'allà ahont surt la que mos

ocupa, hey brollave una font extraordinaria, anomenada D'EN BANYERAS, pero una horrorosa torrentada que hi hagué'n el sigle passat va fer tal destrossa y conmovió que cava'l llit del torrent un poch mes avall, y del seu poch fons axiren una partida de brols d'aygo; de lo que resultá que va casi desapareixer la FONT D'EN BANYERAS y va compareixer la del MOLINS».

Poco se puede añadir a lo que nos dice el autor sobre «La font dels Molins», me supongo que es llamada así por mover por medio del caudal de su agua. «Es molí de Son Comparet» y era sin lugar a dudas, la más copiosa del término. Su vecina, la «de ne Rebassa», sería también otra de las más caudalosas y «les dues fonts nexen dins el jas d'un torrent».

Mateo Servera «Fena»

P.D.: Quisiera, aunque sea muy someramente, decir cuatro palabras para manifestar mi rechazo (como ya lo hice en el año noventa) al Port Esportiu, aunque, después de tantas

alegaciones en su contra, poco puedo añadir; lo hago por aquello de que «un grano no hace granero, pero ayuda a su compañero».

Si es verdad que «el pueblo es soberano»; esperemos (la esperanza es lo último que se pierde), esperemos repito, que el señor Sainz recapacite y quite de una vez y para siempre el tan traído y llevado Port Esportiu, rechazado por todas las entidades tanto culturales como deportivas. Desde la Música, pasando por la Revetla hasta los Canaricultores. Desde los hoteleros, pasando por los ediles del P.P. que en esta ocasión rectificaron a tiempo (me congratulo de ello) hasta los bonsaistas.

Queremos un Cala Bona para el disfrute de todos. No sólo para el servicio del poder económico.

Queremos un Cala Bona armonioso y limpio (dentro de lo que cabe). No queremos un Port Esportiu que es sinónimo de cloaca.

Queremos un Cala Bona libre de cleopteros, oportunistas y especuladores.

Teu, sempre
G.

Tominxos

Fou en dimarts i, com avui, un setze d'octubre. Berenàrem junts i, després, mentre jo feia les ablucions del costum, tu vingueres al meu costat i assegut em mirares fixament com si volguessis dir-me quelcom d'important. Un pel més tard, sense frissar massa, sortírem xiulant escales a baix. Venies darrera, sense corretja, poc a poc. Anàrem al carreró del cul de sac on tu t'agradava perdre't pel bosc olorant els misteris de la terra i fent-los fruit amb les teves ofrenes. Potser -no record gairebé- jo llegia un «País» del diumenge. En passar uns minuts et vaig cridar: «Gallosillos» (això sí que ho record) i, una mica cansat i amb el meu ajud corporal, pujares al darrera del cotxe. Sortírem directament cap a Gènova i d'allà agafàrem vers Son Dureta per a cercar el camí més d'anar a la Universitat. Durant el viatge, al programa *Escrito en el Aire*, de la Radionacionaldespaña Radiouno entrevistaven Rodrigo Rato. De bon segur i de tant en tant, jo t'anava cridant pels teus diversos noms (*Pidroios, Ganxollan, Pillos, Gallosillos...*); tu, però, amb una dolor prematura, em senties jaient al malater sense poder contestar. En arribar al parking de lletres, vaig cercar un lloc on deixar la màquina. Record ben bé que hi havia molts de cotxes. Aquell dia començàvem les classes i -cosa que mai he comprès- ningú volia perdre-se la primera sessió. En atu-

rar els motors, et vaig treure per fer un volt. Et va costar baixar i no et mogueres gaire. Jo feia temps car havia d'exposar-me a les 10.00 (10.10); tot i així, vaig optar per anar a fer les salutacions als col·legues, especialment en ser aquell el primer dia que els d'empresarials pujàvem al Campus. Et vaig fer entrar, ho vaig deixar tot tancat, massa tancat. Amb tu a dins.

La teva darrera nit -ho record massa bé- degué ocórrer qualche cosa al pis de dalt. La meva veïna, rosa, grossa i grassa, en va fer molt de renou. Em vaig despertar un parell de pics fins desvetllar-me; vaig pensar en colpejar el sòtil de la meva cambra amb una granera per tal d'assabentar-la de les molèsties que m'ocasionava i, àdhuc, vaig ser ten-

tat de cridar la policia per a que l'avisàs i deixàs de fer brull. En lloc de tot això, em vaig fotre un glop de whisky. Ara em penedesc de no haver-me decidit per trucar els guàrdies. Tu, crec, tampoc dormies massa bé. Record que et vaig anar a veure a la teva «fombreta» per a saber dels efectes del calmant que t'havia comprat a la farmàcia de guàrdia, per enllà la plaça de les columnes.

Probablement, tu sí eres al corrent del que passava al damunt. I, avui, dos anys després, crec endivinar-ho: la meva veïna, rosa, grossa i grassa, havia lligat amb la Parca qui, en partir, no va voler fer-ho sense res a la butxaca. I era això el que em volgues dir, cara a cara, al quart de bany sense que jo, innocent, t'ho pogués captar.

Comercial
Eléctrica Fullana
INSTALACIONES ELECTRICAS

C/. Juana Roca, 22 - Tel. 56 73 45
SON SERVERA

(Devora el Convent)

cércol

PAPERERIA • JUGUETERIA

Catallina Sancho Vives

C/. Orlandis, 1b
Tel. 56 73 63
07500 Son Servera

Aquell matí vaig fer les pardalades de rigor: anar a classe i apuntar la declaració de principis de la disciplina que, per primer pic, començava a compartir. Vaig veure les aules plenes d'alevins ede tiburons els quals, supòs, ignoraven (i no sense raó) el perquè de la Història entre les matèries a empessolar-se. Jo els hi vaig advertir de llur errada al temps que els deia que ben prest ells mateixos el comprovarien. I poc més. Vaig repetir el discurs a les 11.00 (11.10 a.m.). Passats vint minuts, em passejava pel bar i corredors saludant i saludant i saludant. Vaig intentar, en debades, telefonar a Sheffield i a Exeter per tal de prepara l'anada a

Anglaterra i vaig cercar, igualment enbadades, la meva directora d'escola per rebutjar un encàrrec polític per manca de fer. Es feren les 12.00 i canvià el meridià. A llavors vaig decidir anar a casa, però, seguint fent el ronsero, vaig retardar fatídicament el meu retorn cap aquell maletí indret on t'havia deixat, tancat, sota els ocubtrins raigs d'un sol assassí.

El camí cap a cases fou patètic. Em vaig dirigir de seguida cap el llarguíssim carrer del General Riera tot i confiant que un menescal conegut meu t'em ressucitàs. No hi va haver miracle. Volia plorar, però no podia. Així, amb una sensació mai tinguda, entre l'autoculpació pel crim comès,

la ràbia per l'evitable i tràgica desistada i la impotència de redreçar un matí estúpidament negre, vaig resistir fins ser-hi a Morei i trobar-me de cop al meu pare. Ràpidament emprenguérem la marxa cap a Son Servera, amb tu a dedins. Teresa, sa meva cosina, no em va deixar venir totsol i Carmeta em feu desviar-me cap a Felanitx per a recollir-la incorporar-se a la triste i petita comitiva. A Son Comparet, en Biel jardiner, el tenia tot enllestit. Teresa va voler posar un roser, violaci, damunt la terra de la tomba. Un roser que no acaba de florir per mor de la grama; un roser que viu entre dos tarongers, just al costat d'on gairebé deu anys ençà enterràrem Rock, el Canito.

Avui, enyorat *Tominxos*, fa un any que em vaig tancar a la torre de vorí des d'on he volgut retre't els més carinyós dels records mitjançant les meves reflexions sobre el dia a dia. Pentura, el tractar d'encetar inquietuts socials als pobladors d'aquesta vila ha sigut el legat més compromés dels que em deixares. Que el present ho sigui, precisament, gaire esperanzador no ha de pressuposar forçosament que desistesqui del projecte iniciat amb tanta d'il·lusió, ans al contrari; avui més que mai cal anar endavant. Per això, *Pidroios*, et deman perllongar-hi la meva estada durant un temps prudencial amb la possibilitat de fer qualche sortida, esporàdica, als escenaris de la passió. D'aquesta manera, amb el teu vist i plau, proseguiré a la torre de vorí, des d'on hom -al manco jo- veu un jardí amb un petit roser voltetjat dels verds dels xipresos i del blau de les mareselves.

Ana M.ª Cruz Fernández
José Macizo Cañadas
Agente de Seguros

Mare Nostrum
SEGUROS Y REASEGUROS

C/ Na Llambies, 3 - Tel. 58 62 24
07560 - CALA MILLOR

**PELUQUERIA
TONI**

...TU PELUQUERIA!!!
C/ Sol

Son Servera

Tel. 56 75 88

Pensaments inconfesables

Gerardo Ruiz... el psociolisto

Psdoecito de mi vida
tu eres niño como yo
por esto te quiero tanto
que te doy mi corazón.
Tomalo, tomalo
tuyo es y mío no.

-El que mai diria que ha pensat...
-El que ningú mai es pensaria que ha dit...

Menos «PETS» y menos ctalan. Nuestras verbenas nece-
sitaban la actuación de un gran artista español para re-
talizarlas.

El día que me atreva y los poderes fácticos lo permi-
tan, publicaremos integralmente la lista de beneficia-
dos por los Pósitos Agrícolas.

La Concesión del Bar del Polideportivo tiene que ser a
dedo. Es la forma de ahorrarnos mucho dinero.

El PSOE sigue siendo el partido de la izquierda. Lo que
sucede es que la izquierda está en total revisión y eso lle-
vará mucho tiempo de reflexión. Las opciones de iz-
quierda no son, necesariamente, las del radicalismo ante-
rior. El Este ya ha caído. Conservemos el Oeste.

Si los Reperos no hubieran dejado a Son Servera con
tantas deudas en el 95 no lo iba a reconocer ni su
padre. Sí, sin dinero, estamos aluchando al personal,
qué no haríamos sin deudas.

La economía serverina está bajo mínimos, pero a mí
ningún problema me quita el sueño. Cuando cierro
los ojos, ya puede caer el mundo, que, hasta el día si-
guiente, no hay nada que me desvele.

La amortización de los empréstitos es el problema más
grave que tenemos, pero cuando termine la presente le-
gislatura la situación habrá cambiado radicalmente. Con
mis asesores personales y mi calculadora científica hago
virguerías todos los días.

Si no hubiera echado a Joaquín, aún estaríamos en las ca-
vernas, con la triste renta de dos concejales. La jugada
me salió bordada. Soy único y del PSOE. ¡Casi naí Ni
que fuera de Graná...

Acabo de matricularme a un interesantísimo curso de
150 horas: «Cómo justificar las constantes y sonantes
subidas de impuestos sin que los contribuyentes in-
tendan lincharse».

Per... Es Cunyat de Na Tunina,
i és germà de Na Francinaina...

En un anterior escrito nos referíamos a la juventud de nuestro tiempo y resaltábamos su afán por llevar una vida noctámbula, empeñados en hacer día de la noche y de la noche día. Pero, si hemos de ser sinceros, debemos resaltar que muchos otros, no tan jóvenes, también optaron por lo mismo. Forzados a veces por las circunstancias, siempre tan premiosas, o por propia y libre voluntad, lo cierto es que son legión quienes se sometieron a un ritmo de vida que frecuentemente desborda, e incluso destruye, la necesaria armonía del hombre con la naturaleza.

Creo que el mal humor, el pesimismo y la amargura que atosiga a muchos hombres y mujeres radica, en gran medida, en que rompieron su ritmo vital, su contacto con la naturaleza. La contemplación de un hermoso amanecer o de una tranquila puesta de sol -no hay dos amaneceres ni dos ocasos iguales-, la serena belleza y el insondable misterio de una noche estrellada, que puede ser una invitación a proyectar nuestro pensamiento más allá de lo cotidiano, los armoniosos susurros del bosque, la azul magestad del mar que puede solicitar nuestra atención hacia profundidades espirituales, frecuentemente tan olvidadas, una panorámica contemplada silenciosamente desde un altozano, el manso

correr del agua de una fuente salvada de milagro del afán destructor del hombre, las civilizadas flores de un jardín o las florecillas rústicas de los campos, el afán de unas abejas libando el polen y el incansable trajín de unas hormiguitas... Todo esto le es más que necesario, indispensable, al hombre de finales de nuestro siglo, rotos sus nervios por horas interminables de oficina, de taller o de fábrica, de servicios en hoteles, clínicas y hospitales, de enseñanza de escuelas, institutos y universidades, de atención a los pequeños en guarderías y jardines de la infancia, de momentos que debieran ser de distensión y frecuentemente resultan lo contrario, sentados ante una pantalla pródiga en malas noticias y que, con suprema indiferencia, otorga idéntico trato a millares de muertos por un terremoto y al gol en un encuentro de tercera, a un producto de belleza y a un incendio de grandes proporciones, al brutal e incalificable asesinato de una niña violada por un sádico y a la marca de un detergente.

Sí, hemos roto el ritmo sagrado de la vida, la simbiosis de nuestra singular y pequeña naturaleza con la gran naturaleza. Preferimos con demasiada frecuencia lo artificial a lo natural, y si no lo elegimos es la misma vida y su proceso que nos lo impone, con lo que hemos perdido la

capacidad de admiración, tan necesaria en el ser humano, y sin percibirlo casi, hemos permitido que una costra dura recibiera nuestro espíritu. No es únicamente de la juventud de la que podemos afirmar que ha roto el equilibrio de la existencia. La frase certera de un observador del comportamiento humano: «Somos una sociedad de sonámbulos satisfechos» se puede aplicar a personas de toda edad y condición. Por desgracia la velocidad a que se nos obliga en carreteras y autopistas no nos permite contemplar el paisaje, el ruido a que se nos somete impide el desarrollo del pensamiento, de la meditación, y así se nos escapa el incitante misterio de las cosas y, tal como las luces de neón ahogan y diluyen el fulgor de las estrellas, las luces del televisor, con demasiada frecuencia, acaban por apagar las claridades del alma.

Nosotros nacemos como proyecto y nos realizamos en el tiempo, pero igual que una semilla no se convertirá en árbol si no se evita cuanto pueda dañarla y se protege cuanto pueda favorecerla, lo mismo el ser humano. Pero por desgracia, así como la gran mayoría de semillas nunca llegarán a árbol. ¡Cuántos hombres, por desgracia, se quedarán en simple proyecto!

Juan Servera, Pbro.

INFORMATICA XOPET

- * Material en continuo
- * Trabajos de imprenta
- * Consumibles informáticos
- * Ordenadores
- * Material de oficina
- * Mobiliario de oficina
- * Seguridad de equipos

C/ MOLINS, 7

CALA MILLOR

TEL: 814174, 585989

FAX: 585723

Mallorca, Illa Mediterrània

ENTREVISTA a: MATEO GALMÉS, nacido en Son Carrió, promotor de los vídeos «MALLORCA, ISLA MEDITERRANEA», desde el año 1963 ejerce de guía a turistas, conocedor de nuestras costumbres, trabajos y

labores del campo ha querido hacer un homenaje a su isla sobre un pasado cercano que, en muchos casos, todavía existe.

-Motivo de promover estos vídeos?

-Obré por motivos que consideraba inminentes: «AHORA O NUNCA»

-Por qué los confeccionaste?

-Compromiso con la Historia; recuerdo para los mayores y descubrimiento para los jóvenes.

-Qué te animó a obrar de este modo?

-A mi entender, hubiera sido un fallo irreparable dejar escapar la últi-

ma oportunidad. Ningún afán de protagonismo, sino un gran amor a las tradiciones y costumbres en vías de desaparecer me han animado a llevarlas a la pantalla.

-Estas imágenes son irrepetibles?

-¡Cuántas cosas desaparecerán a fi-

nales del siglo XXI!

-Qué presupuesto tenías para las series, tenías algún motivo para terminarlas?

-He continuado con las demás series sin ningún presupuesto porque el tiempo no me daba lugar a esperar.

-Cómo son estas películas?

-Las Películas son una combinación de montaje (cine) y reportaje.

-Qué problemas con los personajes que salen has tenido?

-Varios payeses siguen fieles a la tradición, pero ya llevan reloj de pulsera, ropa y calzado moderno, sombreros pequeños, etc.

-Qué tiempo has empleado en las tres obras?

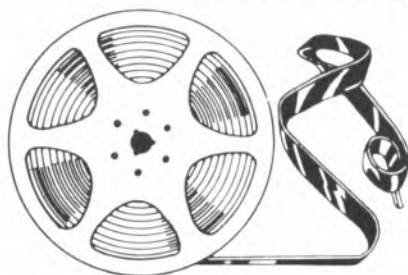
-Durante cuatro años 1989-92 he estado pendiente de la imagen, renunciado a otras aficiones y momentos de ocio. He sido testigo presencial de la agonía y desaparición de muchísimas cosas.

-Tienes alguna comparación con otros países?

-En la Expo de Sevilla 1992, me di cuenta que tenemos muchas cosas en

VIDEO SON SERVERA

VIDEOREPORTAJES EN GENERAL

Tel.
56 81 96

común con otros países. Cada cual se ha servido de sus amigos: los animales de tiro propios de cada país.

-Con quién no pudiste contar para hacer esta obra?

-No se puede contar ni con las Instituciones ni los Bancos.

-Por qué?

-Los gastos son muy elevados y en Mallorca desgraciadamente sólo una pequeña minoría está interesada. Estoy acostumbrado a las incomprendiones incluso de mis compañeros de profesión. Es necesario buscar otros mercados: Extranjeros, Cataluña y Valencia.

-De quién te consideras sucesor con esta obra?

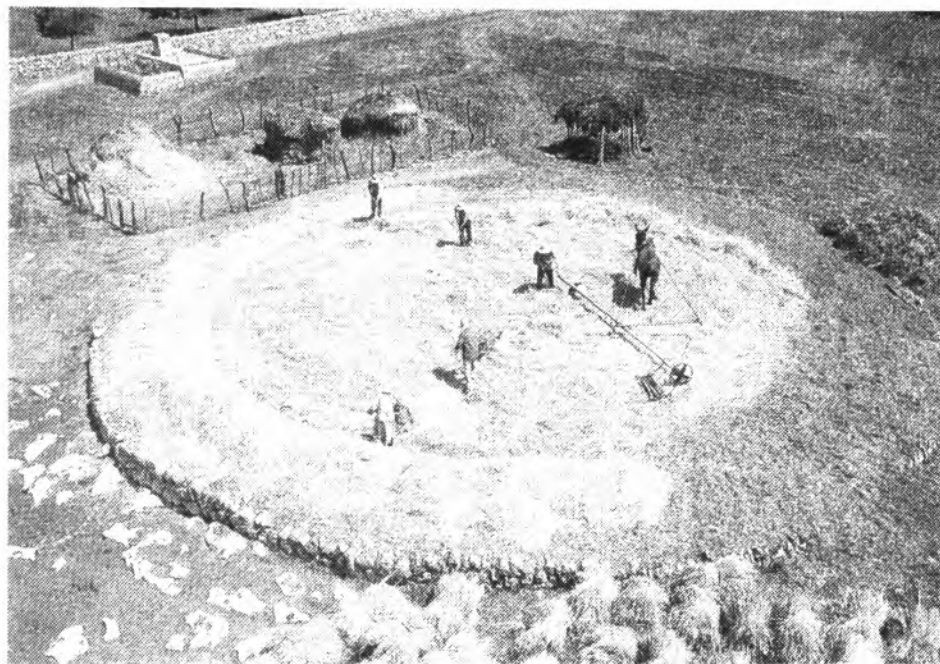
-Me considero sucesor de otros historiadores y alumno de F.R. de la Fuente: conejos, liebres, perdices, pájaros y reptiles.

-De quiénes te sientes agradecido?

-Estoy sumamente agradecido a mis colaboradores: protagonistas, entrevistas, objetos prestados, permisos, coleccionistas de las películas.

-Esta obra tendrá continuidad?

-Siento no poder continuar. En pri-

mer lugar necesito un merecido descanso y poder disfrutar de algún deporte y la playa después de cuatro años de ausencia. Agradezco a mis proveedores la confianza que me han dispensado en saber esperar. De lo contrario no hubiera terminado todas las series.

-Conclusión de tu obra?

-Mi doble experiencia: campesino y guía me han convertido en productor, autor y director de un Vídeo sin precedentes: la recuperación y reconstrucción de la Historia de Mallorca.

Joan Massanet Servera

GELATERIA - CAFETERIA

OSIRIS

SOM ESPECIALISTES AMB TOT, PERO EN GELAT, ELS MILLORS!!

Paseo Juan Llinás, 4
CALA MILLOR - Tel. 58 59 69

Executiva Psocialista... xenofòbia... foraster-estranger... Tomeu Penya-Cala Bona... Abocador... Gerardo... Sant Agustí... Baudil... Vip, vip, vip... Na Pinyó Fixo... Bàsquet... Bàsquet... Bàsquet... Cànoves.. U.I.B...

Malgrat jo ja ho sapigués amb més d'una mesada d'antelació, en el darrer número de «SA FONT» va sortir publicat un Comunicat de l'Executiva dels Psocialistes serverins, contes- tant a un escrit meu motivat per la dimissió del regidor ANTONI CA- NOVES.

Estic astorat en veure com aquesta Executiva ara s'ha reciclat i fa els seus comunicats en la nostra llengua, quan molts dels seus components no l'empren per xerrar, i molt menys per escriure. Falta saber si aquest Comunicat va ser redactat en castellà i llavors traduït al català.

Malgrat tot em diuen que la majoria dels executius psocialistes no SON SERVERINS ni de naixement, ni de sentiment. Allò és un ghetto dels forasters, perdó, dels peninsulars. Fins quan Sr. Gerardo?...

-Els psocialistes m'acusen de XENOFÒBIA. I m'alegra aquesta acusació!!!

-XENOFOBIA, segons el primer diccionari que he trobat és «ODIO U HOSTILIDAD HACIA LOS EX-TRANJEROS» (Diccionario Castella- no)

I a un diccionari català «XENÒFOB ÉS EL QUE SENT ODI O AVERSIO ALS ESTRANGERS».

Si jo som XENÒFOB en referència a què no em caven bé els que es sen- ten «FORASTERS» vol dir que els de l'Executiva del PSOE donen per fet que «FORASTER» vol dir que els de l'Executiva del PSOE donen per fet que «FORASTER» i «ESTRANGER» és el mateix. I com és lògic que ES- PANYA I LES ILLES BALEARS són dues nacions distintes. Que més vol- dríem molts de mallorquins que ens sentim abans que espanyols, MA- LLORQUINS...

-Jo no trac als que es senten FO-

RASTERS. Forasters no només són els que rebutgen la nostra llengua. El problema de la llengua no és el que pertoca. El problema de fons és més greu. Molts de mallorquins estan cansats de sentir expressions contrà- ries a Mallorca i als mallorquins, d'a-aquells peninsulars que creuen que el millor del món és el que hi ha a la seva terra i que el d'aquí tot és una merda, mallorquins inclosos. Si MA- LLORCA no els agrada, PER QUÈ ENCARA SÓN AQUÍ?... Per què no se'n van a casa seva i ens deixen en pau a tots els mallorquins i a molts dels peninsulars que varen venir a fer feina aquí i que «en un momento dado» decidiren quedar-se per a sempre. No han renunciat del tot a la seva llengua ni a seguir estimant la seva terra, però sí RESPECTEN ALS QUE NO VOLEM RENUNCIAR A

LA NOSTRA LLENGUA I ESTI- MAM A LA NOSTRA ILLA (Un altre tema seria xerrar dels Mallor- quins que amb la seva actitud moltes vegades pareixen FORASTERS. I això si que és fotut, ser foraster a ca seva... Content Sr. Martín Sáez, Se- nior...)

-SERIA INTERESSANT QUE EL POBLE DE SON SERVERA CONE- GUÉS QUINS TEMES HAN TRAC- TAT ELS COMPONENTS DEL PSOE DURANT EL QUE DUIM D'ANY... Com és que només es decideixen a donar la cara quan surten temes que afecten als que ens senten FORAS- TERS???

27-9-92

Acte a Cala Bona a favor dels AMICS DE CALA BONA i en contra del PORT ESPORTIU. Tot va anar

molt bé. La presentació va córrer a càrrec d'un empleat d'Antena 3, que també és calabonerí a les adhesions a l'acte es va oblidar de nomenar a «SA FONT». En Pep Alba em diu que l'oblit fou del que va redactar el Comunicat. En SEVILLANO FEIA FUMET. A mi poc m'importa. I no faig ni fum ni foc.

Aquests actes són necessaris, però són l'excusa que utilitzen els quatre llests de sempre per promocionar-se. Llevat d'EN MIQUEL MOREY. Quin altre ecologista va donar la cara?...

EN TOMEU PENYA reuní molta gent, però molts no eren ecologistes. Jo em vaig barallar amb una dona palmesana que només havia anat allà per escoltar En PENYA i que només feia encollonar-se dels que volem que la costa mallorquina sigui protegida al màxim.

CALA BONA ESTÀ A PRIMERA LÍNIA. ELS ECOLOGISTES LLUITEN PER ELLA.

S'ABOCADOR INCONTROLAT DES SIPELLS DE L'AMO EN CLOVES està amagat. NINGÚ LLUITA PER ELL!!!...

El mateix dia que a CALA BONA actuava EN PENYA, a s'Abocador hi varen haver d'actuar ELS BOMBERS amb dos camions cisterna, ja que per enèsima vegada es va produir un important incendi, que hagués pogut tenir conseqüències desastroses pel «PUIG DE SA FONT» i pel poble.

Malgrat l'incendi fos controlat, el fum va envair el poble. Una pudor a MERDA PODRIDA va fer tancar les vidrieres, malgrat la calor, a molts de serverins. LA PUDOR ERA INSUPORTABLE.

-ON EREN ELS ECOLOGISTES?...

Per què no es convoca a sa gent, a sa premsa, a En Penya allà dalt, als Sipells, tots amb màscara antigàs ballant o escoltant la música del nostre cantautor més famós formariem un quadre tenebrós.

-Jo, que no vull esser per res del món «Amic de Cala Bona» ja que em consider component sense carnet d'una Associació que encara ningú s'ha atrevit a fundar, que podria dur el nom d'«AMICS DE TOT EL TERME SERVERÍ», sense exclusions, amb els «ENEMICS DE L'ABOCA-

DOR», amb els «AMICS DEL PUIG DE SON LLUCS», amb els «AMICS DEL COMELLAR FONDO», amb els «AMICS DEL PLA DELS ROMANINS», amb els «AMICS DEL TALAIOT DE PULA», amb els «AMICS DES PONT D'EN CALET», amb els «AMICS DE SA PLETA DE SON GENER» amb els «AMICS DE CALA BONA» inclosos.

...L'Executiva del PSOE diu al seu Comunicat (vos parl tant d'aquest Comunicat perquè En Sevillano el va posar a les pàgines pitjors, un poc amagat i per ventura no l'heu llegit. Un amic és un amic. Gràcies Santi...) que «la valoración global de la gestió dels regidors correspon als electors que manifesten la seva opinió al moment d'anar a votar».

... A LES PROPERES ELECCIONS ENS VEUREM!!!!...

Que deven opinar els que votaren En Serra i En Baudil en veure als seus regidors aliats amb els Psocialistes, en teoria (a sa pràctica no donen la talla d'esquerrans...) un partit d'esquerreres?...

...Que deven pensar els electors d'en Toni Llanut, un ex-batle franquista, ara aliat amb un partit de rojos socialistes?...

Que deven pensar, o que haurien de pensar, els electors del PSOE en

veure que els seus regidors signaren un PACTE amb la DRETA?...

...AL 95 LA RESPOSTA SENYORS DE L'EXECUTIVA PSOCIALISTA?...

Si les coses no canvien i els PEPE-ROS aconseguixen un NOU LIDER (En Barrachina està acabat...) poden arrasar. I la «CUPA» no serà de «SA FONT», serà dels que no saben ni volen entendre els comentaris que a «SA FONT» feim alguns.

2-10-92

Em trob amb el Psocialista GERARDO a la llibreria d'En Sevillano. Aquest regidor té una brra que la se trepitja.

Em convida al «MOLÍ» per xerrar amb mi, ja que diu que tenia ganes de xerrar amb mi i que no sabia com localitzar-me. Que un regidor d'HISENDA no sàpiga com localitzar un CONTRIBUENT és «la repere en verso».

Di uque els de «SA FONT» no ens enteram ni de la meitat de les coses que passen. Si nosaltres no ens enteram ni de la meitat, DE QUÈ ES DEU ENTERAR EL POBLE?...

Com deu voler que els serverins ens enterem bé de les mogudes que hi ha per la Sala si els nostres regidors no ens informen?... El poble està desinformat Sr. «Recaudador» d'Impostos. I la culpa és seva, del

Batle i dels regidors del PACTE, però no de «SA FONT» ni dels «FONTANERS» (No confundir con los «fontaneros» de LA MONCLOA...)

... QUAN ENS INFORMARAN DE L'ALTRA MEITAT DEL QUE ESTÀ PASSANT?... ens informareu a través de SA TELEVISIÓ OFICIALISTA I SUBVENCIONADA, DEL «CALA MILLOR», de la PREMSA MANACORINA o a través d'un altre BOLLLETÍ D'AUTOBOMBO...?

Per si el «Recaudador» d'Impostos no s'ha assabentat, la publicació que més es llegeix a SON SERVERA és una revista que està oberta a tothom, independent, NO SUBVENCIONADA, i que darrerament marca molt de prop a l'equip de GOVERN malgrat que de la Missa només en sàpiga la Meitat. QUE PASSARIA SI SAPIGUÉSSIM L'ALTRA MEITAT? ... NO PUC IMAGINAR-M'HO!!...

Al P.P., que nosaltres sapiguéssim tant, malgrat només fos la meitat, els va costar molt car.

LA HISTÒRIA ES PODRIA REPETIR Sr. GERARDO RUIZ, recaptador d'impostos.

Xerrant amb un company meu d'aquest assumpte de la meitat ens comenta que a lo millor el Sr. Regidor d'Hisenda és com la Regidora d'Esports que li agraden les frases cèlebres i vol seguir al peu de la lletra del que deia SANT AGUSTÍ, doctor de l'Església i Bisbe d'Hipona «A

VEGADES, NO DIR TOTA LA VERITAT NO ÉS UNA MENTIDA, SINÓ UNA FORMA SUPERIOR DE VERITAT».

... I del Senyor BAUDIL no hi ha res a comentar?. CLARO QUE SIII... El gran periodista BERNAT «MAC» li dedica al final d'una entrevista que publica el «Manacor Comarcal» uns comentaris que són antològics i que per res del món voldria que vosaltres, amics lectors, vos perdéssiu. Sense afegir-hi res, ja que esper que no vos podreu reprimir i les rialles les posareu vosaltres:

«Tenemos que dejar al bueno de

Luis Baudil, un hombre que además de político está introducido plenamente en el mundo del turismo y lo conoce a la perfección. Por ello somos de la opinión de que en cierto modo, su palabra «es ley», simplemente porque ha vivido siempre en este mundo». El senyor BAUDIL coneix tan perfectament el món del Turisme que l'altre dia confessava al mateix periodista oficialista que segons «radio-calle» alguns hotelers havien baixat els preus. Si un Regidor de Turisme s'ha enterat de les notícies pel Carrer, que Déu ens trobi confessats. A més, com pot

LIBRERIA SANTIAGO

- PRENSA, PAPALERIA Y LIBROS
- MATERIAL DE INFORMATICA
- MATERIAL DE OFICINA
- PAPEL DE ORDENADOR Y FAX

estar assabentat dels problemes de la part serverina si té el seu negoci a la part de SANT LLORENÇ?

Si fa un any érem pocs els que estaven en contra del PORT ESPORTIU DE CALA BONA: AMICS DE CALA BONA, GOB, altres grups ecologistes i «SA FONT», ara tothom s'apunta a ser proteccionista. Amb sorpresa veim que tant els PEPEROS com l'ASSOCIACIÓ HOTELERA es desmarquen del PORT ESPORTIU i demanen la Protecció del nostre Litoral... És meravellosa la seva actitud, però no deixa de ser curiosa.

Inclús el «CALA MILLOR» està a punt de canviar d'opinió. Ja surt a portada i li fan un Vip, Vip, Vip al President dels AMICS DE CALA BONA i el duen a sopar al Mediterrani (al Restaurant...)(I al sopar no hi faltava ni el LLEPES...

... Com a pare d'un jugador de l'equip de bàsquet cadet del C.B. SON SERVERA i com a contribuent i després d'haver escoltat per la TV serverina a la nova regidora d'esports de l'Ajuntament serverí, il·lustríssima dona ANTÒNIA FERRER «Na pinyó fixo», tinc ganes de dir que:

1.- Malgrat l'economia de l'Ajuntament serverí estigui molt malament els equips de bàsquet no haurien de sofrir al 93 cap reducció en les subvencions. Abans de reduir les subvencions CALDRIA SUPRIMIR ELS SOUS DELS REGIDORS, ALMENYS DELS QUE DEMOSTREN UNA INEPTITUD PER A DESENVOLUPAR LES TASQUES DE LA SEVA REGIDURA. Començant pels que cobren un sou del Ministeri d'Educació.

2.- Si el Poliesportiu s'inaugura algun dia aquests equips han de tenir totes les facilitats possibles per a desenvolupar el seu esport favorit.

3.- Als pares no ens surt de franc que els nostres fills juguin a bàsquet. En principi hem pagat 5000 pts. per poder omplir una fixa. No ens surt de franc però ens surt bastant econòmic. No hem de pagar als entrenadors, ni les samarretes. Més car ens podria sortir si en volta de fer esport els nostres fills es dedicassin a altres activitats. És EL QUE VOL LA REGI-

DORA D'ESPORTS?... Acabar amb l'esport organitzat fora de les Escoles Públiques?... L'altre dia a una reunió de l'Esport Escolar va fer una pregunta que donava que pensar. Va demanar quina responsabilitat tenien els Directors dels Centres Escolars d'haver de signar les fixes dels Esports Unificats. Ara que ja no és la Directora d'una Escola li pica això. Idò rasca Antònia, a veure si surt premi.

4.- El Club de bàsquet ha passejat i seguirà passejant molt dignament el nom de SON SERVERA per tota l'Illa i no el nom de cap empresa patrocinadora, ja que el seu patrocinador o subvencionador era el poble de Son Servera mitjançant una subvenció concedida per l'Ajuntament.

5.- Durant massa temporades han hagut de sofrir la vergonya de rebre als equips visitants en unes instal·lacions tercermundistes.

6.- Molt agraïts hauríem d'estar a totes ses persones que han fet i fan possible que un grup de joves practiquin esport, malgrat les institucions oficials passin d'ells.

7.- Malgrat sigui el meu fill el que jugui, tots els de Son Servera podrien fer el mateix. A més de tenir condicions s'han de fer molts de sacrificis. I no tots els joves són capaços d'aguantar-los, i més si contenen amb una PISTA BONYERRUDA, UNES CISTELLES VELLAS I UNS VESTUARIS TERCERMUNDISTES. Per no parlar dels seients per als espectadors. Segur que la regidora no els ha emprat cap vegada. Se't re-

mouen ses morenes que és un gust.

8.- Si els equips de futbol reben o rebien dos milions, els de bàsquet n'haurien de rebre almenys la meitat, i sense demanar-los a canvi el muntatge d'escoletes. El Club de bàsquet no és una ESCOLETA ni crec que ho vulgui esser... És UNA ESCOLA EN TOTA, però sense la infraestructura adient.

9.- Si el Sr. BAUDIL diven que és un inepte pel TURISME em pareix que ja comença a demostrar-se que la nova regidora és una inepte en ESPORTS.

10.- Menys mencionar En John F. Kennedy i més deixar fer feina en pau i amb bones instal·lacions a TOTS ELS ESPORTISTES LOCALS.

11.- ENYORAREM EN CÀNOVES MASSA SOVINT... L'ENYORAM...

A l'anterior revista vos contava que En Robí de B., Jaume Robí, Jaume Rosselló, Es Ros de S'Estany.... Havia escrit una carta a un diari «panecillo» en favor de Na Isabel Servera i Sagrera. Per casualitat o per casualitat En Robí de «SES FRAGATES» ara ja està com a fixe a la nòmina del «CALA MILLOR 14», amb dret a escriure sobre el que vulgui i com vulgui, i per suposat anar a totes les Tertúlies, VIPS, VIPS, VIPS, HOMENATGES, i a tots els actes on la MENJUA I LA BEGUDA NO HI MANQUI... AIXÒ ÉS FER CARRERA... I SENSE ANAR A LA U.I.B.

Sebastià Vives
Perleta

El PSM presenta esmenes al projecte de llei de transferències de competències a les Comunitats Autònomes que accediren a l'autonomia per l'article 143

Els nacionalistes demanen competències en Educació, Comerç Interior, Sanitat i Seguretat Social

El PSM-Nacionalistes de Mallorca ha presentat un conjunt d'esmenes al projecte de Llei de Transferències de competències, resultat del pacte entre el PP i el PSOE. Aquest pacte va ésser qualificat en el seu moment pels nacionalistes com una veritable «burla a la població de les Illes Balears».

La Llei que es va aprovar significa no reconèixer el principi de singularitat de les Illes Balears, establint una informatització de la baixa entre les C.A. més endarrerides. Restam en el fons del sac. Sense un reconeixement de la nostra insularitat, de la problemàtica de la nostra economia, de la nostra cultura i llengua, el nostre dret a decidir des d'aquí sobre el futur d'aquí.

Privant a les Illes Balears de les competències mínimes de l'autogovern es fa una veritable declaració del nostre país com a **menor d'edat** polític. Un cop més se'ns discrimina. Un cop més el PP i el PSOE coincideixen, i demostren que hi ha un veritable govern de coalició en matèria autonòmica: Un govern centralista i uniformitzador. El PP i PSOE són una mateixa cosa.

Pel PSM correspon a la C.A. de les Illes Balears impulsar la iniciativa de reforma de l'Estatut, i correspon, per tant, tramitar la Llei aprovada pel Parlament de les Illes Balears el 1991, tan sols amb l'abstenció del PSOE, de Reforma de l'Estatut.

Els nacionalistes plantegen, a les seves esmenes l'assumpció de 4 competències més per a les Illes Balears: **L'educació** (en tant que som l'única C.A. amb llengua pròpia que no ha aconseguit encara les competències de ensenyament), es proposa que en el termini de tres mesos a partir de l'entrada en vigor de la llei, es constitueixi la Comissió Mixta de traspassos **Comerç Interior**, ja que és imprescindible per a regular l'activitat en un sector fonamental **Sanitat i Seguretat social**, en la mesura en què és imprescindible un tractament específic d'aquestes àrees.

El PSM és conscient que aquests 4 aspectes són tan sols una part del conjunt competencial que se'ns pretén restar. Regim Local, Policia autonòmica, justícia, execució de la legislació penitenciària, planificació de l'economia, etc., resten també com a clares discriminacions, que s'hauran de plantejar com a necessàries per a un futur autogovern.

Oficina de premsa
Palma, 7 d'octubre de 1992

G.A.T. 820 Telefax 586470
Telex 69565 VGOR E

Calle Binicarella, 12 Carretera Cala Agulla, 19
Tels.: (971) 585515 - 585552 Tels.: (971) 584300 - 584017
CALA MILLOR CALA RATJADA

ESPECIAL VIAJES INMACULADA - CONSTITUCION

VENECIA (4-8 DIC)	62.000 PTS.
ESTAMBUL (5-8 DIC)	65.900 PTS.
VIENA (5-8 DIC).....	56.800 PTS.
PARIS (5-8 DIC).....	62.000 PTS.
LONDRES (4-8 DIC).....	49.900 PTS.
GALICIA (4-9 DIC).....	48.500 PTS.
MADRID (4-8 DIC).....	38.800 PTS.
VALLE DE ARAN-ANDORRA (4-8 DIC)	37.500 PTS.
VALLE DE ARAN-LOURDES (5-8 DIC).....	35.900 PTS.

CHINA - HONG KONG (28 Nov. - 13 Dic)

Visitando: PEKIN - XIAN - SHANGAI - GUILIN
CANTON - HONG KONG

Hoteles de lujo. Visitas incluidas. Acompañante desde España. Media Pensión en China y Alojamiento y desayuno en Hong Kong.

356.000 PTS.

CANCUN 7 noches.....	89.000 pts.
PUERTO PLATA 7 noches	84.500 pts.
EGIPTO (8 días/ 3 noches crucero).....	99.900 pts.

DUSSELDORF, HANNOVER, HAMBURGO,
MUNICH, STUTTGART

21.000 PTS. (avión ida/vuelta desde Palma)

L'urbanisme, assignatura pendent a Son Servera, o la por d'un regidor

Ja fa temps que no xerram d'Urbanisme i potser per aquest motiu que sembla que tot és una bassa d'oli. Ni prop fer-hi,estic per a dir que avui per avui és la Regiduria que manca més de l'Ajuntament. I el que és més bo és que no hi manca gent per a dur endavant la feina de controlar, vigilar, dictaminar i fer informes en aquest departament. Almanco que jo sapi són devers quatre o cinc les persones que s'encarreguen, unes a jornada completa i altres a hores, de que tot funcioni, o així hauria de ser. Efectius, com vos dic, no pareix que faltin, ara bé, el que sembla és que manca voluntat política de tirar endavant tots els informes que s'acaramullen a damunt la taula del Sr. Regidor d'Urbanisme. Pot ser que té por?... A on és el famós gabinet de disciplina urbanística, que fins i tot oferiren a l'oposició?... Què és que mestre Juan «Juanet», com el meu company «Perleta» l'anomena, amiga?... Tan forts són els compromisos que teniu?... O és que els companys de Pacte no vos deixen fer la política que altres anys, quan estàveu a l'oposició a la legislatura avantpassada demanàveu que fessin els que ens governaven, és a dir, «mano dura con el infractor?».

No, es veu que no és el mateix el bou de dedins que de fora la plaça, dóna la impressió que aquest xicot que semblava ser la «quinta essencia» d'un grup de govern, que si bé no era ni molt manco el que molts esperaven per a substituir a un altre grup bastant «cremat», almanco integrava a dins ell varis homos capaços de dur una tasca de govern amb coherència política, fent complir totes i cadascuna de les seves propostes electorals. Potser que per mor d'això aquest grup ja es desintegrà en certa manera pel seu afany de governar a espatlles dels qui el votaren. Poden parlar de molts de verds que no hi venien gens bé a què agafassin el poder, sinó que el que volien era una forta oposició als que ens varen afi-

car en el clot econòmic en que ara ens trobam, és a dir, en Barrachina i el seu equip. També, no hi ha cap dubte, en Toni Cànovas degué veure les coses molt negres com per fugir. I és que quan veus que les teves il·lusions de fer feina tots plegats i a una, en pos d'una millora sustancial de la vida, en tots els aspectes, de Son Servera, i llavor te n'adones de que els teus mateixos companys fan «s'ala molla», deixa de tenir interès dur a terme res que no sigui allunyar-te'n de tot.

Idò bé, com deia abans, pens que Urbanisme és la Regiduria que funciona pitjor, amb molts d'expedients començats, però pocs, per no dir cap, acabats, i els que s'han volgut acabar, prest s'han passat pels «forros» el precinte i tots podem veure com

les obres continuen. Això fa riure, o millor dit, això es riure-se'n de vostè, Sr. Palerm.

Sembla mentida que no vegeu que feis un espantós ridícul fent ulls clucs i orelles sordes. Arribareu a parèixer «la moneia famosa de: no veo, no escucho, no hablo», i jo afegiria una darrera reflexió a la frase en qüestió, «por lo tanto medro, por lo tanto cobro, por lo tanto como, me'n fot de tot».

Sr. Regidor, trob que el sou que vos duis l'heu de produir, i la producció que de vostè esperam és que siga coherent i valent. Preniu decisions d'una vegada, sense por. Així, amb una actuació seriosa i valenta potser que molts dels que trobam que els vint-mil duros que guanyau vos tenien aferrat a la cadira i el que és més greu, vos han roveat les

idees, fins al punt de no fer res més que firmar quatre permisos d'obres i quatre acometides. Canviem d'opinió. I no me val que em digueu que ara no es fan les animalades, que fa quatre anys es van cometre. Ja m'hagués agradat veure la vostra actuació

com a Regidor llavors, quan per a tot arreu es feien barbaritats, potser que haguéssiu fet bo, (pel camí que anau fins i tot ara encara ho fareu bo), a en Miquel Servera, «Pistola» o «Bugadero», com el coneixem tots, més popularment conegut com a «el chico

d'en Cupa».

Casetes il·legals a fora vila, xalets ampliat amb permisos de reforma, precintes que després no es vigilen d'aprop i es fan orelles sordes continuant les obres, zones verdes ocupades davant els ulls de vostè mateix, Sr. Palerm, Oficines d'Informació o, com diguéreu caseta d'eines a dins una zona verda, Pla de Cement per a Cala Bona, etc. i sobre tot una clara mostra de por a fer complir amb la normativa vigent, m'obliguen a demanar-vos que faceu un canvi radical de comportament, o, si és que trobau que ho feis bé, vos exigesc la vostra dimissió al front d'Urbanisme, ja que no és aquesta la gestió que esperàvem de vos. Molt tranquil·la pot estar l'oposició, vostè li fa la feina i el que és més fotut, vostè i altres de vostre grup del Pacte li estau regalant les properes eleccions, si és que aquest govern arriba a elles, cosa que seriosament dubt molt.

Santiago Sevillano

SERVEIS INSULARS, S.L.

Estamos a su servicio.

Tel. 50 57 58 - 50 07 71
Obispo Llopart, 40
INCA

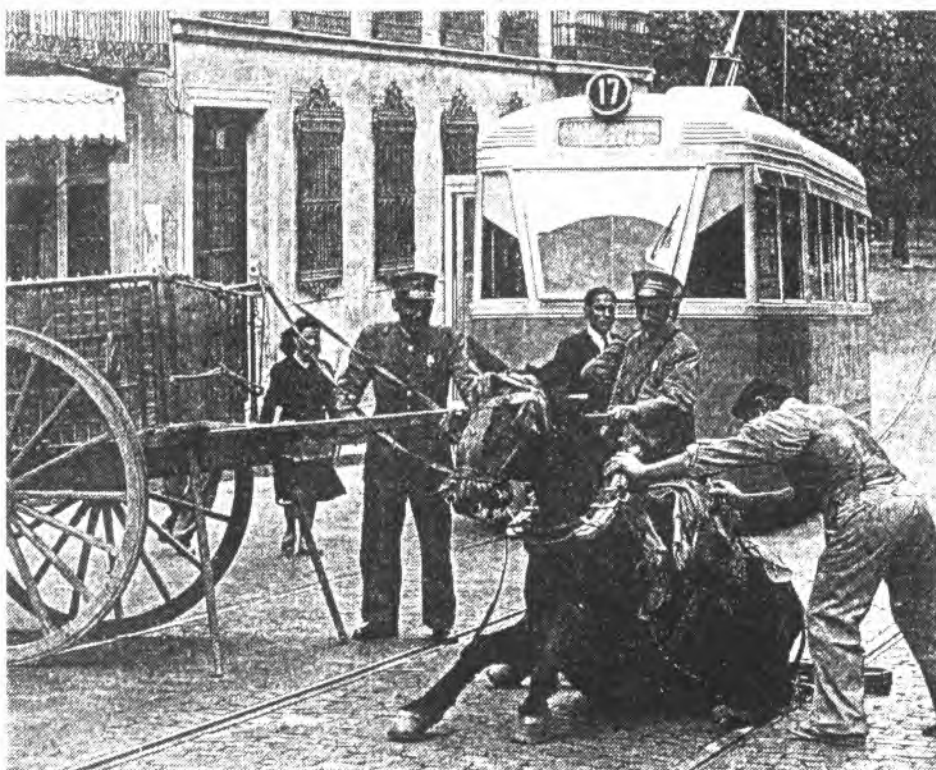
1953 (¿Fuímos alguna vez teen-agers?) 1ª parte

En el año en que finalizó la guerra de Corea, la ecuación invierno = infierno / verano = paraíso por primera vez en nuestra familia había sido severamente invertida: en aquella mansión de estilo vagamente Tudor rodeada de un jardín demasiado grande cercado por una sólida y elevada tapia que impedía la acción de los mirones tanto como el descubrimiento el mundo exterior, con imponente pantalón de doble verja en hierro forjado y nombre de finca cocido en una pieza de cerámica embutida en uno de los muretes laterales, con vivienda adosada de guardeses —él reglamentariamente uniformado de pana—, situada en la pendiente desconsiderada que asciende desde el vulgarmente denominado «Escorial de Abajo» hasta el mítico Monasterio, nos encontrábamos incomunicados, confinados, y, sobre todas las cosas, carentes de mar. De modo que la añoranza de ese invierno, no escaso de indicios de rebelión inminente, se hacía aún menos llevadera. Claro que ignorábamos que por esas mismas fechas un adolescente crepuscular como nosotros, con el estigma del acné en su rostro todavía de buen chico, afincado en Memphis (U.S.A.), estaba a punto de grabar su primer disco en la Sun Records, inicio del desencadenamiento de una auténtica conmoción social en su propio país y que culminaría con un sesgo peligrosamente subversivo en los acontecimientos de la década siguiente, extendiéndose como una marea negra por todo el mundo occidental. Tampoco conocíamos la existencia de un tal Jerry Lee Lewis e incluso la de un joven especialmente taciturno llamado James Dean, y en general de todo lo que se venía incubando en U.S.A. para liquidar la década con un estruendoso corte de mangas al confort de una sociedad que, sin embargo, era capaz de transmitirnos a nosotros a través de sus películas el mensaje de un mundo enormemente feliz y poderoso.

Little Richard, el loco del Rock antes de que llegara el rey (1953)

En los días de aquel invierno que añorábamos desde nuestro dorado cautiverio interminable estábamos aun lejos de sospechar que unos años más tarde tendríamos la ocasión de escuchar una frase que los más tímidos paleo-aperturistas del sistema se atrevieron a acuñar en las tertulias de café: «La España oficial está cada vez más distanciada de la España real». En lo cual, sin embargo, empezábamos a coincidir, con la consiguiente frustración, tanto los pusilánimes soñadores —afrancesados y judeomasones en potencia— como (por razones diametralmente opuestas, se entiende) los profesores de Educación Física y al tiempo formadores (¿forjadores?) del Espíritu Nacional, designados por la autoridad para instruirnos una vez por semana en los Valores Eternos del Hombre. Para nosotros, los pusilánimes en busca de la Ilustración, la realidad institucional del país bordeaba ya los límites de lo que podríamos intuir como normali-

Accidente urbano en la Corte (1953)

*Elvis con acné
antes del triunfo
(1953)*

dad universalmente aceptable o verosímil. Para aquel caballero recio de camisa azul que nos visitaba periódicamente, la declaración del Fundador (1) «Amamos a España porque no nos gusta», que había pretendido borrar de un **manotazo** (2) toda la algrimería estéril de la Generación del Noventayocho, en un principio pareció que hubiera marcado una indeleble línea de ruptura con la España avieja pero después de más de diez años de victoria sobre la Antiespaña, que un día había avanzado desde las fronteras a caballo de la **Enciclopedia**, ni el «laconismo militar de nuestro estilo», ni la obcecación por desacreditar constantemente al pobrel J.J. Rousseau, ni siquiera la proclamación solemne de que «Ser español es una de las cosas más serias que se pueden ser en este mundo», había dado los frutos apegados en el interior del país. Y, con mayor razón en el exterior, donde más de mil millones de habitantes de este planeta no eran españoles ni sufrían por no serlo, quien sabe si bloqueados por la intrínseca frivoli-

dad de los espíritus engañados por los eternos enemigos de España.

Al caballero recio que nos visitaba una vez a la semana ataviado con la camisa azul reglamentaria y dotado de un cuasirreglamentario bigote poblado, tupido, absolutamente varonil, comedido en relación al de la Benemérita y años luz del bigote longilíneo que, en diversas pero no sustantivas modalidades ostentaban los alfonsinos, los tradicionalistas, los cedistas, los terratenientes, los aristócratas, los señoritos de casino y, en general, todos los compañeros de viaje —o lo que quedaba de ellos— de la Cruzada (3) (a excepción de los muy activos miembros de la Asociación Nacional de Propagandistas, propietarios del ultracatólico diario «Ya», aquellos que nunca llegarían a ser siquiera democristianos por carencia de credenciales mínimamente homologables establecidas por un partido que nació bajo las faldas del Vaticano, aquellos que no gastaban bigote quizá a causa del escasísimo déficit de vocación religiosa que los

dejó apeados por un pelo en la cuneta de los seglares devotos, sempiternamente nostálgicos de sotana y tonsura, asexuados, mofletudos, sonrosados y con aspecto de no mudarse a menudo de calzoncillos) le irritaban profundamente nuestros enclenques esternones y nuestros brazuelos de escribientes tanto como a nosotros nos amargaba su obsesión de lograr que llegáramos hasta los dedos de los pies con los dedos de las manos, pero sin doblar las rodillas. A tan ingrata i estéril tarea había que agregar su ya apuntada labor ante los pupitres, donde trataba vanamente de extender su docencia a la elucidación de los Puntos Fundamentales de la Falange, reducidos a la sazón a 18 por El Pardo desde los 26 originarios (algo así como la extirpación de un 35 % de doctrina). El Dictador había eliminado sabiamente los puntos más comprometidos como los referentes a la reforma agraria y a la nacionalización de la Banca y, al final, de ese código elaborado en 1934, lo que nos llegaba, como un efluvio poético-metafísico, era: «España es una Unidad de Destino en lo Universal» tan inescrutable como la estrofa «Voy por rutas imperiales, caminando hacia Dios», que nos servía el noticiario «No-Do» como banda sonora de una marcha de adultos asomando sus piernas velludas bajo los pantalones cortos, con boina y mochila en dirección transversal hacia su fuego de campamento.

Pero donde se libraba la auténtica batalla por la supervivencia de nuestro maltrecho equilibrio psíquico era en el frente religioso, aunque, al aproximarnos al final de la escolaridad (en el año siguiente inauguraríamos el curso preuniversitario o «Preu», antecedente del «Cou», que iba a ser sin duda un antesala procelosa de nuestra salida al espacio donde mundo, demonio y carne campaban desdichadamente —o felizmente, según el punto de vista— por sus fueros maléficos) la presión en todas las áreas languidecía, ya resignados nuestros tuteladores a la pérdida del control sobre nuestras conciencias que sucedería irremediablemente en breve plazo. Y así, osá-

bamos ejercer impunemente la simulación de las muy abundantes prácticas piadosas como los Primeros Viernes de Mes (esta práctica, si se aplicaba con constancia, era una verdadera póliza de seguro para no acabar en el infierno: así nos la vendían), nuestra asistencia a las sabatinas se hacía cada vez más infrecuente, pasábamos de las novenas y en general de todos los actos que tuvieran asiento fuera del marco colegial, participamos ya con humor negro como método de resistencia mental en los Ejercicios Espirituales obligatorios de Cuaresma (efectuados en las siniestras residencias enladrilladas de los grandes expertos en terrores nocturnos para caballeros, cuya Compañía se había visto obligada históricamente a cumplir la orden de expulsión de sus miembros cada vez que llegaba al poder un gobierno de enciclopedistas o masones, cual fue el caso de la II República Española), nuestra participación cada vez más forzada en los cánticos con la lamentable secuela de agudos desafinados, el siseo descarado en las oraciones, en el Rosario, en las jaculatorias; la expresión abierta de hastío y desazón durante el interminable y empalagoso Mes de María, que a muchos nos hizo aborrecer las flores para siempre... Es decir, desdeñábamos la obtención casi automática de un master en Religión que a algunos, hasta ahora muy piadosos y activos, ya nos había deparado años antes el honorable ingreso en la Congregación del Niño Jesús y en el grupo selecto de Aspirantes de Acción Católica cuya postulación en esos momentos, cercanos al abandono o superación de la más que turbada adolescencia, teóricamente nos conduciría de forma automática a formar parte de los Jóvenes de Acción Católica (4).

Pero ya era tarde y los extravulnerables estábamos totalmente decididos a adoptar una incipiente actitud de rebeldía (por lo menos mínimamente compensatoria de anteriores infamias) (5), contra lo establecido que ya había comenzado a dar algunos frutos notables: habíamos aprendido por ejemplo, a arrojarnos en

«El dieciocho de julio se dio un manotazo a la Decandencia» (2 de Mayo de 1953)

marcha de los autobuses de dos pisos.

NOTAS

(1) Las frases entrecomilladas pertenecen a la literatura ideológica de la Falange, surgida literalmente de los discursos del Fundador.

(2) Las frases subrayadas pertenecen al discurso que pronunció Franco el 2 de Mayo de 1953 en el Palacio de El Pardo ante una concentración de más de 15.000 miembros uniformados del Frente de Juventudes y el alcalde de Móstoles. Para la ocasión —¿sería estudiado desprecio?— el Dictador se atavió de Capitán

General.

(3) Recuérdese a este respecto la modalidad exquisita del bigote de nuestro general-aristócrata golpista Milans del Bosch.

(4) Esto es lo que opinaba Mussolini, transcrito por el Conde Ciano en sus diarios: «El Duce ve en la obra de la Acción Católica una tentativa para construir un verdadero partido político que, previniendo horas difíciles para el fascismo, quiere estar preparado para recoger la sucesión».

(5) Cometidas por influjo de un asotariado comisario político experto en interrogatorios.

L'Abocador dels Sipells i altres llocs amb fems i deixalles

A una altra secció d'aquesta Revista vos parl de l'incendi que es va produir a l'Abocador de fems des Sipells de l'amo En Cloves, el mateix dia que a Cala Bona es celebrava l'acte en contra del PORT ESPORTIU. Durant tot l'estiu els focus de foc i fum han estat freqüents per aquells indrets. Fins i tot al mes de Juny, quan encara a l'Escola JAUME FORNARIS hi havia alumnes, aquests sofriren en els seus ulls l'efecte de la gran quantitat de fum que el vent portava cap al poble.

L'assumpte de l'Abocador no interessa gaire als ecologistes. Ara es diu que l'Ajuntament vol aconseguir que l'empresa que es faci càrrec dels fems que les se n'haurà de dur a un altra abocador. Serà un dia històric es dia en què no pujarà cap camió més per allà dalt. I que es farà amb

els fems que durant aquests darrers anys s'han als Sipells?... Malgrat es tapin els fems amb una capa de grava i terra els focus de foc i fum es seguiran produint. Són moltes les Tones que hi ha enterrades.

El més perjudicat quan els fems es duguin a un altre poble serà l'amo En Cloves, que deixarà de cobrar 100.000 pts. mensuals, i a més tindrà dins lo seu Tones i més Tones de FEMS que en qualsevol moment

poden posar-se a combustionar.

Però pel terme serverí n'hi ha més de llocs on la brutor és ja una tradició. Avui vos ens en present dos:

.- El primer és a la camada que va dels Rentadors a la Font d'En Llisa, a n'es Revolt de S'Alzinar. Entre altres objectes més petits i variats hi ha dos somiers, un matalàs, una rentadora...

.- I el segon és al costat del Canyar del Torrent de Son Sard, molt prop del Pont, anant al poble a mà dreta. A més d'un parell de munts de branques seques de pi (segur que no deuen esser els de la Brigada Municipal que les posaren allà!...) hi ha ferralla de tot tipus i en quantitat. Ja se que no tota sa cupa és de s'Ajuntament ja que aquest té montat un Servei de Recollida de ferralla i d'altres PREMODULS, que funciona molt bé. Però ja que els del PACTE tenen en nòmina un GOBERO, que acusa les obres il·legals, perquè aquest «cueta» oficial també no cua on hi ha fems, ferralla i altres deixalles de la societat de consum serverina?... Almenys les seves passejades servirien de qualque cosa més que per iniciar uns

expedients per part del Regidor d'Urbanisme i els seus magnífics equips d'assessors, la majoria dels quals (els expedients...) per no dir tots, acaben en un no res. Es xafardeja pel poble que algú assessor d'Urbanisme està ben cansat d'iniciar expedients i no tancar-ne cap.

JA QUE ELS NOSTRES CAMPS ESTAN CONDEMNATS A SEGUIR PLENS DE CASETES I XALETES IL·LEGALS DELS VINT-I-QUATRE ENXUFATS, ALMENYS QUE ESTIGUIN NETS, EL CAMPS, ES CLAR.

Sebastià Vives
«Perleta»

jardineria grèvol garden center

C/. General Franco, 29
07 550 - Son Servera (Mallorca)

Teléfono: 56 74 54 - 56 74 86
Fax 56 81 31

Dels mallorquins... la seva història

EL COMPROMÍS DE CASP
24-VI-1412

El dia 31 de maig de 1410, moria sense descendència legítima, l'últim dels reis d'Aragó que era descendent directe de la Casa Comtal, o Casal de Barcelona com sovint és coneguda. Aquest era Martí I, dit l'humà.

Aquest compromís, ens ha estat presentat per la història «oficial», com a molt exemplar, com a modèlic. Pels autors d'aquest article, no ho és tant com ens ha volgut fer creure, ni de bon tros.

Des del mateix moment dels començament de la reconquesta de les terres perdudes pels visigots, davant els moros, fou ambicionat reunificar altra volta, tota la Península Ibèrica.

Quan nasqué Castella fou quan més es veu aquesta clara tendència. A poc a poc va absorbint i anihilant els regnes d'on els seus comtes procedien, passa amb Astúries, Galícia i Lleó, unes vegades per mor d'hàbils matrimonis i d'altres per l'assassinat del titular del regne.

Els comtats del llevant de la Península, concretament els de Catalunya, demostren en moltes ocasions ésser més respectuosos amb el poder establert, ja que unificaren a poc a poc, per mitjà de matrimonis, però gairebé sempre respectant les lleis establertes al lloc de nova incorporació, sempre que no era fruit de nova conquesta als moros.

Queda això ben clar amb la Corona Catalano-Aragonesa. Els monarques sempre es proclamaren Comtes de Barcelona i Reis d'Aragó, respectant sempre la confederació d'ambdós estats. Sempre respectaren els furs i les lleis ja establertes.

Ara, arribat el moment oportú, els castellans aprofiten l'ocasió per a ficar el nas dins la Corona-Aragonesa.

Com vérem al tractar l'anecció del regne de Mallorca, el Rei Pere IV d'Aragó, III de Catalunya, II de València i I de Mallorca, no derogà les franquesses, concedides pel seu antecessor el rei En Jaume I, ni anul·lar les lleis dels reis de Mallorca, per tant seguí éssent un regne i perdurà

el Gran i General Consell o parlament.

En morir el rei Martí, ja havia mort el seu fill En Martí I de Sicília, fora deixar-li més que un nét il·legítim. Els descendents masculins més pròxims, eren el comte d'Urgell, al qual havia nomenat governador general de la Corona, aquest era nét d'un oncle seu, germà d'En Pere III i l'altre era el duc de Gandia amb 2 graus de parentesc més llunyà.

El rei En Martí no es decidí a designar hereu, per una part, perquè esperava que el Papa legitimàs el seu nét i, per l'altra, perquè estava pressionat per un grup format per eclesiàstics i nobles Aragonesos que estaven enemistats amb el comte d'Urgell i que li demanaven que fes hereu a Lluís d'Anjou, fill del rei de Nàpols i nét del seu germà, En Joan I de Catalunya-Aragó.

A la mort del rei hi hagué bandositats entre ambdós bàndols, principalment al regne de València i al d'Aragó. A Catalunya no fou convocat el parlament, esperant el reconeixement del nét bastard i, mestres tant, era assassinat per un cap urgellista, l'arquebisbe de Saragossa, partidari de Lluís d'Anjou. Això féu donar un tomb a tot al procés. El francòfil, és a dir el partidari de n'Anjou, aragonesos i valencians es decantaren per un nou candidat, en Ferran de Castella. Aquest, amb l'excusa de protegir els parents del bisbe assassinat, introduí l'exèrcit castellà a Aragó. En situà un remanent a la frontera valenciana que, més tard entrà i causà un gran nombre de morts als partidaris d'En Jaume d'Urgell, per així aconseguir que els comissaris fossin partidaris seus.

Els valencians i aragonesos, no recordaren les paraules que el Gran Rei En Jaume, havia pronunciat davant el rei Sanxo de Navarra, a Tudela, en referir-se als castellans, «los castellans són de gran ufana e ergulloses, e combatran-se ab nós». (Paràgraf 147 del llibre del fets).

Això ho deia molt abans d'ésser el sogre del rei Alfonso X de Castella, amb qui tingué contínues desavinences.

Es reuniren a Alcanyís els aragonesos i els catalans, els valencians no hi participaren per mor de la seva desunió i els mallorquins per haver estat rebutjats pels aragonesos, no els deixaren passar de Salou, es clar, eren partidaris del parent més pròxim, eren urgellistes.

El rei de França, oferí al parlament de Catalunya, de crear un regne amb Provença i proclamar-ne rei a Lluís d'Anjou. L'aragonès el Papa Benet XIII s'alarmà i la seva intervenció fou decisiva.

El compromissari Vicenç Ferrer que, era l'ambaixador del Papa Benet davant del pretendent Ferran, influí molt amb la decisió.

Votaren a favor els 3 aragonesos. Domènec Ram bisbe d'Osca, Francesc d'Aranda, cartoxà de Portacoeli i el jurista Berenguer de Bardaixi, que estava a sou del futur rei Ferran.

També votaren a favor del pretendent castellà, els germans valencians Vicenç Ferrer i Bonifaci Ferrer, aquest darrer, superior de Portacoeli. I el jurista català, en Bernat de Gualbes.

L'arquebisbe de Tarragona, en veure assegurada l'elecció pels anteriors vots i per la no presència dels comprissaris dels regne de Mallorca, repartí el vot seu entre el comte d'Urgell i el duc de Gandia.

El valencià Genís Rabassa que, simulà haver tornat boig i el català Guillem de Valseca, ambdós juristes de fama i nêts de compromisos no el votaren. Per tant si hi haguessin deixat arribat els 3 mallorquins, anant malament, s'hauria empatat.

Dels 5 vots eclesiàstics, sols els fallà el de l'arquebisbe de Tarragona, per tant, fora cap dubte, es pot dir que el compromís de Casp, fou més un compromís eclesiàstic que un compromís dinàstic.

Si fou modèlic o no, jutjau-ho vosaltres mateixos pels fets històrics que s'han ressenyat. Podeu comprovar-los a qualsevol història neta de compromisos, com estaven els juristes Rabassa i Valseca.

Tomito

L'AJUNTAMENT DE SON SERVERA INFORMA

Que es poden pagar en període voluntari els rebuts del present any corresponent a:

- *CONTRIBUCIÓ TERRITORIAL URBANA
- *IMPOST CIRCULACIÓ VEHICLES
- *TAXES. PREUS PÚBLICS
- *IMPOST SOBRE ACTIVITATS ECONÒMIQUES

Lloc de cobrament:

Son Servera (Ajuntament) del 3 d'Octubre al 30 de Novembre

Horari:

De dilluns a divendres de 8 a 14 hs.

Transcorregut el plaç indicat s'iniciarà el procediment de constrenyiment.

EL AYUNTAMIENTO DE SON SERVERA INFORMA

Que están al cobro en período voluntario los recibos del presente año correspondiente a:

- *CONTRIBUCION TERRITORIAL URBANA
- *IMPUESTO CIRCULACION VEHICULOS
- *TASAS. PRECIOS PUBLICOS
- *IMPUESTO SOBRE ACTIVIDADES ECONOMICAS

Lugar de Cobro:

Son Servera (Ayuntamiento) del 3 de Octubre al 30 de Noviembre

Horario:

De Lunes a viernes de 8 a 14 hs.

Transcurrido el indicado plazo se iniciará el procedimiento de apremio.

Els al.lots i al.lotes de Son Servera, lleven la brutor dels Torrents

Els dies 25, 26 i 27 de setembre un grup de 22 al.lots i al.lotes d'edats compreses entre els 10 i 17 anys van dur a terme una sortida organitzada pel grup ecologista GOB a la finca anomenada Ses Planes. El tema de la sortida era: «ELS TORRENTS SON PER L'AIGUA NO PEL FEMS», els objectius de la sortida eren:

A) La convivència dels al.lots/tes durant tres dies, la qual cosa fa que els participants hagin de compartir totes les tasques que se realitzin durant la sortida.

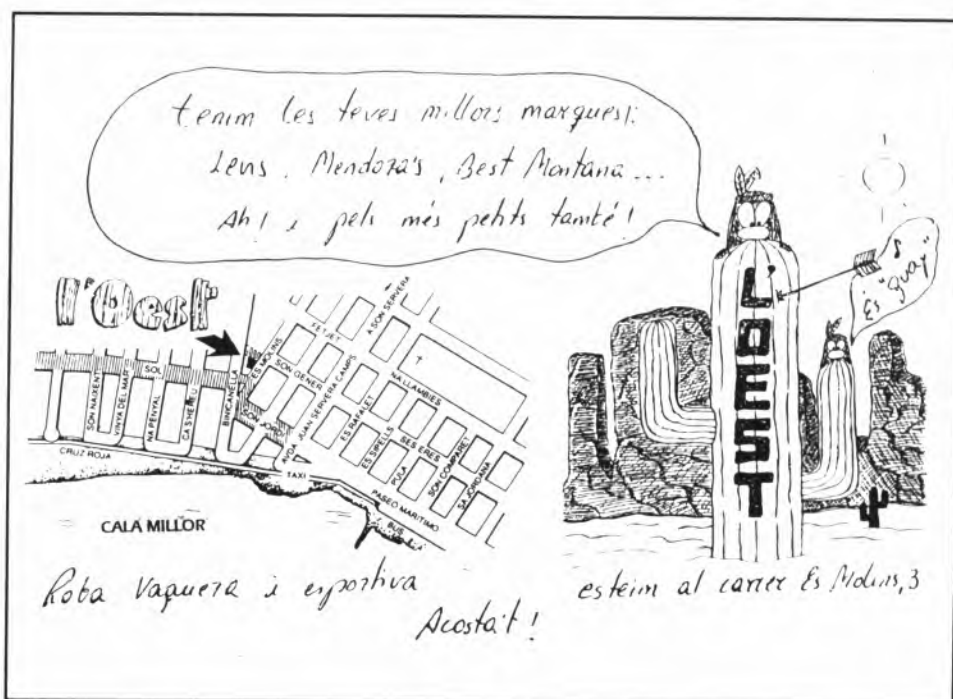
B) Explicació del ecosistema dels torrents i posteriorment la neteja d'un bocí de torrent per mostrar que els llits dels torrents no són lloc on depositar fems, ferralla, electrodomèstics vells i animals morts ja que tots aquests elements són abocats a la mar quan hi ha pluges.

El divendres fou emprat per l'acomodació del campament, cal resaltar la sorpresa del grup quan va esser mostrat el lloc comú, un forat en el qual hi sobresortien dues pedres.

El dissabte es dugué a terme la neteja d'un bocí del llit del torrent per parts dels al.lots/es la neteja produir més d'una dotzena de bosses de fems a més d'objectes de grans dimensions, taules, matalassos, cuines i altres electrodomèstics habituals en les nostres residències. La vetlada fou presidida pel conegut foc de campanet.

El diumenge serví per reflexionar sobre la neteja realitzada el dia anterior i dels al.lots i al.lotes sorgí l'idea de fer un petit escrit a la premsa per tal de concienciar a la població que els torrents no són llocs on depositar fems.

La sortida acabà participant als actes programats en contra del PORT ESPORTIU DE CALA BONA celebrat el diumenge horabaixa, malgrat haver estat tres dies acampants encara hi havia forces per ballar amb les cançons del conegut Tomeu Penya.

Dia de la Hispanitat

El passat dia 12 d'Octubre, la Guàrdia Civil de Son Servera celebrà la seva Patrona. Amb una celebració eucarística començà l'esmentada festa, que continuà al Quarter, a on un bon refrigeri esperava a la gran quantitat de serverins que d'aquesta forma donaren els molts d'anys i demostraren el seu respecte a la Guàrdia Civil del poble. Des d'aquesta pàgina rebin els molts d'anys.

Aniversari

La televisió serverina TVL90, celebrà el seu primer aniversari amb un acte lluit a l'Església Nova. Al llarg de la vetlada es feren varis actes, com rifes, subhasta d'un quadre d'En Miquel Vives, Concert de la nostra Banda de Música y una mostra dels nostres Balls a càrrec de sa Revetla. Molta fou la gent que assistí a la festa, recolçant així la feina d'aquests serverins que perden hores del seu temps per a tots noltros, sense cap tipus d'interès personal. Enhorabona.

Beata 92

La nostra Banda de Música assistí a la celebració de la Colcada de la Beata 1.992 a Ciutat.

Moltes foren les Bandes de Música assistents, a més d'agrupacions folklòriques, que així feren un acte hermos i lluit.

Poliesportiu

Fa unes setmanes que l'Ajuntament posà a exposició pública les noves normes per a tots els que hi volguessin presentar-se al concurs per accedir a la explotació del Poliesportiu. Pareix esser que la nova Regidora de Cultura no hi veia massa clara la fórmula d'En Toni Cànovas, antic Regidor de Cultura, i a tornat posar de bell nou a exposició pública el tema amb un nou reglament, a on sols es vol fer concessió del servei del Bar-Cafeteria.

Bona amiga, si vens

Te convit al meu jardí
en Primavera,
allà ne veuràs de flors
de mil maneres,
hi ha roses, clavells,
liles, petúnies,
geranis, pensaments,
i retames, dues.

Març de 1985
Joana M. Bordoy i Espina

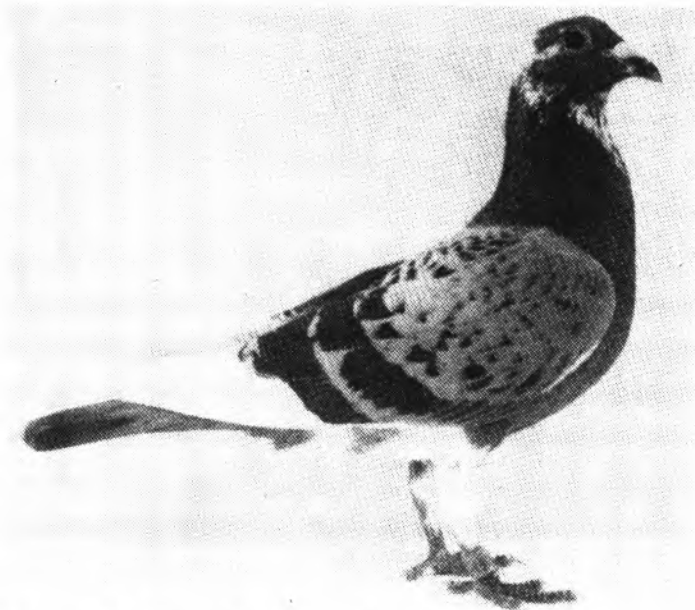
També hi ha lliris blancs
i semprevives,
florida nebulosa
i margarides.

Pèsols d'olor, violetes
i violéres,
francesilles i dàlies
i enredaderes

Bona amiga, si vens,
t'en faré un ram
de flor d'Abril florit
formós... tot blanc.

Club Colombófilo serverense

Presenta la nueva directiva a los lectores de «Sa Font» y les comunica que a través de esta revista tendran noticias detalladas de los concursos que realicemos, del tratamiento de las principales enfermedades de las palomas y de todo lo que concierne a la paloma mensajera y a nuestro club en general.

Esmeralda II. Fue vendida a la casa Massarella de Inglaterra por 16.000.000 de pesetas. Esta paloma ganó el 1er premio internacional desde Barcelona

LA NUEVA JUNTA DIRECTIVA ESTA COMPUESTA POR:

Presidente: Jaime Rosselló Brunet
Vicepresidente: Bartolomé Galmés Servera
Tesorero: Antonio Servera Servera
Secretario: Jaime Brunet Brunet
Comisión de concursos: Juan Llull Massanet, Miguel Servera Galmés, Juan Servera Servera.

Encuentros de Dios con el hombre (VIII)

Hace veinticinco años, en Roma, se concluía el concilio Vaticano II. De esta magna Asamblea emanaron una serie de documentos, todos ellos importantísimos para la vida y misión de la Iglesia en el mundo y, naturalmente, todos ellos encaminados a orientar, esclarecer y afianzar la fe. De todos ellos, para nuestro propósito conviene destacar la llamada Constitución sobre la Divina Revelación. En este documento magnifico tenemos las directrices para una recta interpretación de la biblia. No olvidemos que hoy existen francotiradores quienes, interpretando a su aire el libro sagrado, previamente manipulado y transtocado, intentan basarse en la biblia para propagar, entre personas sencillas sobre todo, sus sueños y elucubraciones.

Los humanos nos quejamos frecuentemente de vivir a oscuras, no sabemos ni de dónde venimos ni a dónde vamos, tampoco llegamos a saber, guiados únicamente por nuestra inteligencia, por qué existimos y cuanto nos rodea, y que hoy la ciencia nos da a conocer con mayor precisión, se nos resuelve en misterio insodable. ¿Qué es el hombre, el único ser inteligente en todo el espacio conocido hasta ahora, qué misión tiene caso de tener alguna, por qué y para qué existe, quién lo lanzó a la vida: el puro azar, Dios quizá?

A estas preguntas y a otras muchas igualmente interesantes, inquietantes, ha intentado responder el hombre de todos los tiempos, la filosofía antigua y la actual, pero, por desgracia, al final de toda filosofía persiste la duda, incluso se puede afirmar que las sombras se hacen más densas. También a estas preguntas ha contestado la fe expresada por el Concilio, que no ha hecho más que remarcar y esclarecer para el hombre de fines del siglo veinte lo que hace miles de años obtuvo ya la respuesta en este libro, misterioso y claro a la par, y que llamamos La Biblia.

San Pablo, en su carta a los Efesios (9) afirma «Quiso Dios, en su bondad y sabiduría, revelarse a sí mismo y manifestar el misterio de su voluntad». Y el Concilio nos dará el motivo principal de la revelación de Dios a los humanos: «la abundancia de su amor» Lo que, en definitiva, intenta Dios con su revelación es algo que, dada su grandeza y su santidad por una parte, y la pequeñez y miseria nuestra por otra, resulta incomprendible. Porque de hecho, lo que el Señor quiere al revelárenos es establecer una verdadera amistad con el hombre. Si algo está claro en la revelación bíblica es esta verdad. Y aquí entra en acción la inconse-

cuencia humana. Porque el hombre especialmente en nuestros días, por todo se preocupa y afana menos por aquello que debiera ser objeto primordial de su existir. Incluso lo que con más cuidado oculta, de lo que huye con mayor empeño, es de todo cuanto pueda recordarle el motivo último, fundamental de su creación: el amor de Dios.

El hombre hoy habla y canta al amor como nunca lo hizo, pero ha encerrado este amor en una esfera hermética que impide ir más allá de lo puramente humano, que cierra la trascendencia hacia lo espiritual y divino. Las conversaciones, las canciones, las películas, la literatura en general cuidan con toda precisión de tener fija la mirada del hombre sobre la tierra. ¡Qué pocas veces vemos unos ojos que se eleven al cielo! En suma, dejamos transcurrir el tiempo, nuestra propia vida, aferrados a lo efímero y olvidados de lo permanente. Nos asemejamos a quienes se entusiasman con el estuche y desprecian la perla preciosa que el estuche encierra.

¡Cuan pocas veces se nos ocurre pensar en lo que eternamente pensaremos!

Juan Servera, Pbro.

Excavaciones y
Transportes

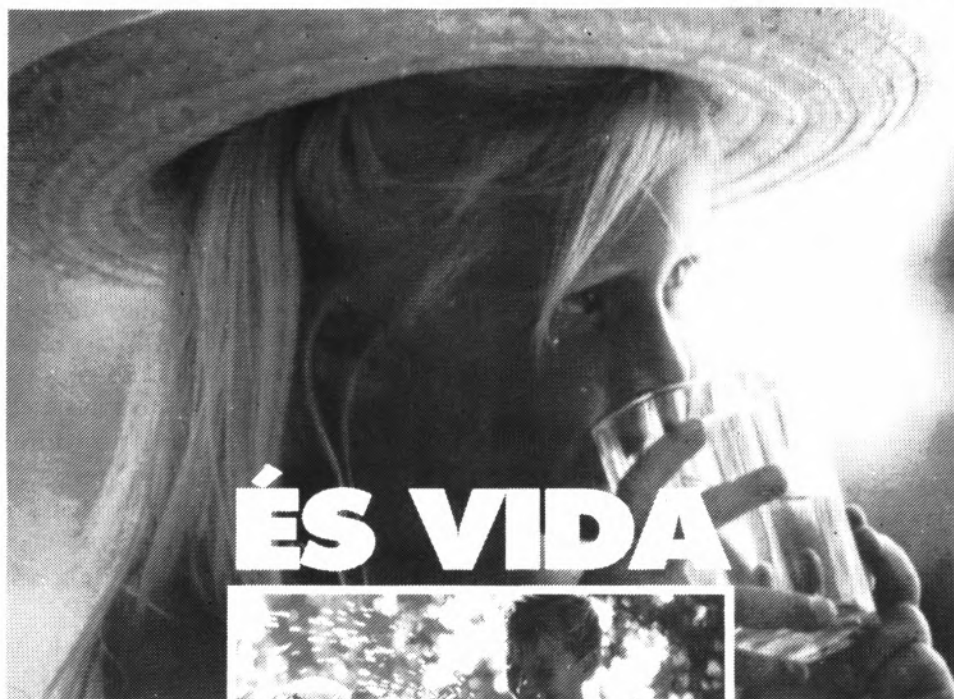
José Viñas

Calle Orlandis, 9
07550 SON SERVERA

56 70 31
Part. 58 62 59

L'AIGUA NO TÉ PREU.

L'aigua és vida.

Necessitam aigua de bona qualitat per viure i solucionar una qüestió crucial per al medi ambient, la salut, l'economia, el futur... Temes que ens afecten a tots i de ben a prop.

I a més de ser-nos essencial, a les Balears és escassa. Des de sempre, però de cada vegada més a causa del progrés i el turisme, que per a nosaltres és gairebé el mateix.

Per això, el Govern Balear, en línia amb la sensibilitat ecològica de la nova Europa, ha posat en marxa el cànon de sanejament d'aigües per finançar entre tots una actuació ferma per aturar la contaminació de la

natura i iniciar la recuperació, l'estudi més gran aprofitament de tot el cicle de l'aigua. En definitiva, una millora de la nostra qualitat de vida.

*La vida no
pot esperar.
Les nostres
accions d'ara
són garantia
de futur.*

Per resoldre les possibles dificultats a l'hora d'aplicar la cànon, adreçau-vos al Servei del cànon de sanejament d'aigües (c/ del Palau Reial, 19-B, Palma, tel. 71 84 49) o als Serveis Territorials de Menorca (av. de Menorca, 90, 2ª, Maó, tel. 35 12 67) i d'Eivissa - Formentera (c/ d'Aragó, 104, Eivissa, tel. 39 02 85)

**EL CÀNON VAL
L'ESFORÇ**

GOVERN BALEAR

CONSELLERIA D'ECONOMIA I HISENDA. Direcció General d'Hisenda

Tiempos difíciles

Cuando nacemos, tenemos una personalidad propia, así como Dios nos la dió. Empezamos a crecer, tomamos algunas influencias de nuestros padres, luego en el colegio aprendemos de otros niños y de los maestros. Ya en el mismo colegio nos inundan de religión, y ésta en sí no es mala, lo malo es que está adornada de mucha filosofía. De mucha no es la palabra correcta, podríamos decir, de muchísima filosofía humana, pero éstos tendrán que dar cuenta a Dios en su día.

Así poco a poco pasan los años y vamos creciendo y formándonos. Pero, la dureza de esta vida nos va empujando más y más hasta el punto de formarnos así mismos, tal vez no como tendríamos que ser, sino como la influencia de los demás y de todo lo que nos rodea influye en nosotros. Influye de tal manera en nosotros, que tal vez, nosotros mismos no hubiésemos querido ser como realmente somos. Miramos atrás y vemos lo que hubiéramos sido y no fuimos. En estos momentos nuestro corazón se llena de tristeza, recordando lo que no fue, pero miramos hacia delante y vemos nuestro futuro.

Algunos de nosotros llega y consigue folgar una nueva identidad por sí mismos, con muchas dificultades y lo consigue, otros mueren en el intento y quedan trabados en la sociedad. Otros miran hacia delante viendo un futuro brillante, aunque conserven lo brillante en sus mentes, porque en realidad esta vida es sólo una ilusión. En la esperanza de vivir una vida digna luchamos y trabajamos, pero nunca alcanzamos nuestros objetivos y nos preguntamos el porqué. Cuando se nos ocurre levantar la cabeza, vemos lo que en realidad ocurre y nos damos cuenta de que soplan tiempos difíciles, tan difíciles que si tenemos trabajo lo tenemos que retener, si fuera posible aún con los dientes.

El sueldo que ganamos no llega para nada. Nuestras ilusiones se van frustrando al ver que ninguno de nuestros sueños se hace realidad. Que vida nos espera cuando vemos que la economía mundial se derrumbaba. Los políticos hacen muchas pro-

mesas, las cuales quedan en el tinte-ro. Nuestro futuro está en sus manos, como si fuéramos pelotas que van de unas manos a otras. La realidad es que no hay seguridad, no sólo en España, sino en el mundo entero ¿Cual es el futuro que nos espera? si nos despiden del trabajo ¿Qué vamos a hacer? ¿No hay esperanza? como vamos a pasar el invierno sin el dinero que nos daban de ayuda en el paro ¿De qué vamos a comer?.

Nuestras ilusiones, tal vez, fueran otras. Pero ésta es la cruda realidad de muchas familias hoy. Nos vemos envueltos en un mundo materialista y capitalista. Yo particularmente pienso que el capitalismo no es malo porque por él los pobres tenemos, por lo menos trabajo, pero sí pienso que el materialismo trae y traerá la ruina de muchos.

Pero, aún seguimos sin esperanza, es que no hay esperanza en este mundo. ¿Qué van a hacer mis hijos? ¿Qué futuro les aguarda a ellos?.

Estas son las situaciones de muchos de nosotros que estamos viviendo incapacitados, sin poder hacer nada para remediar esta situación. Nos damos cuenta de esta realidad que hoy es un hecho triste pero, cierto. Sólo nos resta mirar al cielo y echar un grito de desesperación. Decir una palabra: ¡DIOS MIO, AYUDAME!

Si hemos calmado a Dios, nos queda una oportunidad. Esa oportunidad nos queda al alcance de tu mano. Hay esperanza, pero no una esperanza en la economía o en los

políticos, ni siquiera en los empresarios. Hay esperanza sólo en Jesucristo, nuestro Señor. El es el mejor político para llevarnos a una vida mejor, a un mundo dónde nuestros hijos tengan un futuro cierto y una seguridad absoluta. También le tenemos como el mejor economista jamás habido. En riquezas nadie le gana, en amor, El es el primero. El es nuestro sueño y nuestra realidad. El es quien trae la paz a nuestras vidas y a nuestras casas. El es quien guarda a nuestros hijos de todo mal. El es quien nos perdona de todos nuestros pecados si los confiesas a el. El es quien nos lleva hasta el trono de la gracia, delante del padre Dios.

El es lo mas grande y maravilloso que nos puede pasar en la vida, y por El la vida eterna.

Cristo es la respuesta, si tu confías en El.

El lo dió todo por tí. Hoy sigue queriéndote ayudar. Escucha hoy su voz y no endurezcas tu corazón. El te espera porque te ama.

Centro Cristiano Evangélico
Son Servera. Tel. 56 71 48
Francisco Pérez Hernández

la de quintos

sado 12 de Octubre, en el conocido Restaurante reu, celebraron los quintos del 53 su acostumbrada de compañerismo. En esta ocasión y por prize se sumaron también las «quintas» que por cierpimpollaren molt bé», demostrando, no sólo que tuvo retuvo» sino también que, al menos en papel tiempo no pasa para ellas, muy guapas y elegantes se posaren es bò»).

quintos» demostramos con creces que somos el; aunque a decir verdad se ven pocas calvas incipero eso sí, se denota alguna que otra «barriguita» que yo prefiero llamarlas (visto por el lado «curvas de la felicidad»; aunque hay que reconocer, se a la curva le acompaña la felicidad «¡Van ben

año revestía un carácter especial, hemos cumplido diremos todos este año los 60 «¡sis cavaons!» enpor derecho en «la tercera edad».

«bergantells i bergantelles» que aquí veis, empe-

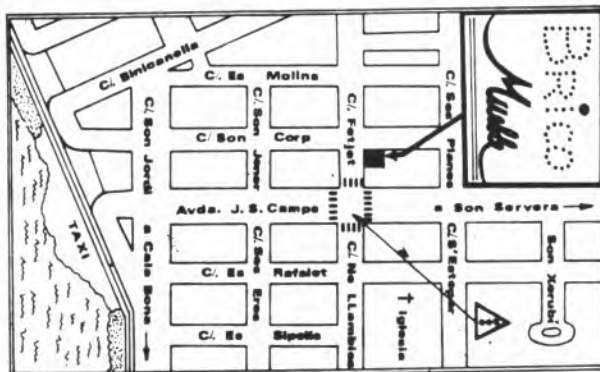
zando por la izquierda y de pie son: Sebastià «Corem» (que és es padrí), Antònia «Chineta», Bàrbara «Solla», Francisca «de Fetjet», Maria «Rae», Miguel «Yturbide», Antònia «Sopa», Maria «Morey», Maria «Teula», Francisca «Petita», Jordi «Barqueta», Francisca «Perla», Marica «Meca», Magdalena «Cabrera», Pedro «Bibí», Bàrbara «des Molinet», Maria (esposa de Francisco Lull), Maria «de cas Potecari», Pedro «de Son Siriet» y Magdalena «Corema». Agachados: Bàrbara «Xeca», Antoni «Cuiné», Sebastià «Rabost», Tòfol «Saco» (que és es cague nius), Tòfol «Fustaret», Miquel «Col·lecte», Francisca «Jaques», Mateu «Fena» y Jaume «Mora».

Esperamos y deseamos que para el próximo año no falte ninguno; más bien, que se sumen los que, por diferentes motivos, no pudieron estar este año. Xerafi «Bueta», Antoni «Buñolé», Pep «Nebot» y Francesc «Barral». Y por las féminas Maria «Sopa», Magdalena «Punta» y Catalina «Dora».

Salud para todos. Hasta el 12 de Octubre de 1.993.

BRICO - MUEBLES CALA MILLOR

C/. Fetjet, esquina calle Son Corp
Tel. 58 68 88 - CALA MILLOR (Mallorca)

Restaurante S'era de Pula

Presentación

Carta de Caza

El pasado viernes 29 de Octubre, en S'Era de Pula pude degustar toda una serie de excelencias culinarias preparadas para tal efecto por el Chef del Rte. y un buen plantel de profesionales de la gastronomía. Era ésta la puesta en escena de una nueva carta de Invierno basada principalmente en platos de caza. Varias son las degustaciones en las que he sido comensal y sin lugar a dudas ésta es con bastante la más acertada, tanto en la elección de los platos, como en su condimentación. Tengo que decir que debido a un asunto particular retrasé mi asistencia, por

lo que algunos platos ya habían sido servidos, como por ejemplo el JABALI EN SALSA DE GRANADAS, o las CODORNICES RELLENAS A LA MALLORQUINA, pero aun así, los demás platos configuran a mi entender una perfecta combinación y una carta de extraordinaria riqueza de saberes y matices. Podemos hablar de la PERDIZ A LA TOLEDANA sabiamente acompañada por un trozo de coliflor rebozada de un rico saber, (por cierto más sabrosa que la del pasado año), o de un FAISAN A LA VERONICA CON UVAS BLANCAS, en el que una carne de pluma sabia-

mente cocinada y acompañada con rica salsa nos alegraba el paladar para conquistarnos finalmente con las uvas peladas a modo de guarnición. Como platos fuertes de esta carta de invierno, a mi entender, en contré los cocinados de LIEBRE EN CIVET y el LOMO DE CIRVO ADOBADO GRILLE CON SALSA DE GIRGOLAS. El primero, riquísimo con un punto de cocción superior fue una de las delicias que más agradecieron los comensales y en cuanto al Ciervo, sabroso, tierno y acompañado por un trozo de gírgola cocinada en su salsa dio un perfecto toque de distinción y saber a una carta que se prestaba al saboreo del comensal. Ni que decir tiene que, como mandan los cánones gastronómicos, toda la tanda de viandas fueron regadas por un buen tinte.

Mi enhorabuena al CHEFF y a su plantel, así como al Repostero, que nos ofreció un magnífico postre a base de frutas sobre pasta a modo de tarta aderezado con una ligera salsa dulce distribuida en el plato con elegancia y maestría. Y como no, mi enhorabuena a Romeo Sala, y al Maître, Aurelio Ucendo, que con su habitual naturalidad supo poner el toque familiar a una velada en la que todos los medios de comunicación de Llevant nos reunimos a manteles con motivo estrictamente gastronómico.

En resumen una carte de Invierno para saborear y deleitarse en los placeres de la mesa que sin ninguna duda ni excepción recomiendo a todos.

Santiago Sevillano

Panadería Pastelería Croissantería
Paseo Marítimo, 40

Paseo Marítimo, 40 - Tel. 81 40 61 - CALA BONA

MERCERIA

Punt i fil

Se hacen encargos de bordados y puntillas

Cosemos puntillas

Marcamos para bordados

56 76 34

C/. Inmaculada, 4
SON SERVERA

BAR S'AGUAIT

*x Bar
x Cafeteria
x Hamburgueseria
x Pollos al ast
x Platos combinados*

C/. Molins, 24 - Tel. 58 59 89 - CALA MILLOR

JOYERIA UNIVERSAL

Son Servera

Mes de Noviembre

OFERTAS ESPECIALES

SORTIJAS ORO a	5.900 pts
COLGANTES ORO a	3.900 pts
PENDIENTES LARGOS ORO a	5.500 pts
GARGANTILLAS ORO a	7.000 pts

Cloenda de la Mostra de Cuina

El passat 28 de setembre, dins el bell marc de l'Eurotel, de la gairebé idíllica Costa dels Pins, es celebrà un sopar, el qual era, ni més ni manco, que la cloenda de la Mostra de Cuina que feia 8 dies s'havia celebrat per tercera vegada. Mostra que com tots sabeu, organitza l'Associació Gastronòmica de Cala Millor - Badia de Llevant.

Moments abans del sopar, mentres degustàvem un aperitiu a la terrassa, poguérem contactar amb alguns dels que havien intervingut a la mostra. Amb el que més ens agradà parlar fou amb el manacorí, en Biel Oliver, productor d'aquella fruita que vertaderament feia menjera, entre la qual hi havia aquells grans de raïm que s'exposaren a la Mostra que tenien el tamany d'ou de colom.

Amb qui no poguérem contactar, no els vàrem veure. Suposam que no hi eren. Fou amb els proveedors de les porcelles mallorquines que s'empraren per a fer la degustació. Ens hauria agradat molt poder parlar amb ells. Haurà d'ésser en una altra ocasió.

Una vegada dins el menjador, ens estranyà no trobar-hi la carta del sopar que moments més tard havíem de degustar que, dit sia de pas, no correspongué ni prop fer-s'hi a la categoria oficial de l'hotel.

Per afegitó, els qui no eren convidats, els que hagueren de pagar, ho trobaren car.

El sopar constava d'un entrant fet amb alvocat, el que els castellanoparlants en diuen «aguacate», salsa de la casa i gambes.

Llomillos de bou, «solomillos» pels castellanoparlants, si deim de bou, és perquè no eren ni prop fer-s'hi, de vedella, eren d'animal vell, els quals feren una passada pels fogons, però la seva estada fou tan curta que no els deixaren coure.

Les postres consistiren en una macedònia que no es corresponia amb el que anteriorment ens havien servit, estava encertada.

Les begudes eren cedides pels proveedors de la Mostra celebrada la

passada setmana. Nosaltres poguérem tastar 2 vins de Binissalem.

El president de l'Agrupació Gastronòmica, en Manuel Serrano, féu un parlament agraïnt la participació i col·laboració rebuda, s'allargà prou ferm, fent menció de molta gent.

Però encara que fou anomenada molta gent, segueixen essent anònims els cuiners que feren possible la degustació, es veu que la seva col·laboració, encara de moment, ha de restar a l'ombra.

Entre els presents cal destacar la presència d'un dels 4 o 5 cofundadors d'aquesta associació, el qual en fou el primer president, com haureu ja endevinat, ens referim a en Joan Sancho, del qual no se'n recordà ningú, d'ell no es digué ni pruna.

En Juan Meroño i n'Aurelio Ucedo varen fer l'entrega de plaques i diplomes commemoratius a tots quants havien participat a la Mostra Exposició. També aquí trobarem a faltar una petita referència als cuiners que havien «perdut» temps fent possible la degustació.

Entre plaques i diplomes, si no ens descomptàrem, foren 73 els anomenats; entre ells els tres hotels que

allotjaren gratuïtament als ges gastronòmics vinguts Mallorca. Aquests hotels er Playà i Royal Mediterráneo foren presents a l'acte i Bal de que sí hi era.

També es donà un diplomant campió de menors de del club de rotessiers, el que senten com a campió de l'panyol, l'artanenc en Toni N Fuster, al qual des d'aquestes volen felicitar i no volen de les maneres menysprear pesar del dit anteriorment, ja no en té la culpa de la mar s'ha presentat als mitjans de cació, aquest concurs del club de tessiers.

Una vegada acabada l'en diplomes es donà la paraula rector General d'Agricultura Jaume Darder, qui parlà a propi i del Conseller, de qui sà la no presència a l'acte,

d'una reunió concertada ment. Augurà la continuïtat mostres de cuina a la zona. Haver tengut l'oportunitat possible la promoció dels p «nostres».

Acte seguit donaren la paraula al Batle de Son Servera, Sr. Eduard Servera, també present a l'acte, oferint col·laboració fins les seves possibilitats.

Cal destacar que, foren els dos únics que empraren la nostra llengua per expressar-se, les altres persones, encara que algunes d'elles ha viscut més anys a Mallorca que a la terra

on varen néixer. Cap, es dignà usar la llengua de la terra d'adopció.

Quan férem la ressenya de la passada Mostra, anomenàrem tres famosos cuiners de la cuina basca. Aquest eren els grans mestres Urdiaín, Irizar i Oyarbide.

Per mitjà d'un cronista de cuina professional que escriu a una revista especialitzada, hem pogut saber que mai s'havia aconseguit reunir-los als tres al mateix lloc.

És estrany que els professionals del periodisme de Ciutat que, compareixen a tots els sopars, no se n'hagin adonat de l'aconteixement.

O és que sols van a sopar i quedar bé amb els que els han convidat?.

No hi van per a informar als lectors dels seus respectius diaris?

Des de les pàgines de SA FONT volem felicitar als organitzadors de la Mostra que ho aconseguiren. Endemés deixar constància escrita, de que almanco a la Badia de Llevant, l'any 1992, es reuniren aquests tres grans professionals de la cuina

Tomito

Fontaneria
Calefacció
Energia Solar
B. Sumergidas
Piscinas

Muebles de baño y accesorios
Aire acondicionado

Instalaciones
de gas:
Butano
Propano
Ciudad

RAFAEL MARTIN CALAFAT

Calle Lepanto, 43 - Tel. 56 75 59 SON SERVERA

**FINANCIACIÓN DE SU
INSTALACION DESDE
6 MESES HASTA 5 AÑOS**

*** ——— *** ——— ***

**El problema de la cal en
su agua, resuelto por
sólo 16.000 pts.**

PASTELERIA PANADERIA

**SALON DE TÉ
García**

LA MEJOR ATENCION AL CLIENTE

C/. Elisa Servera, 2 - Son Servera - Tel. 56 73 55.

**ESPECIALIDAD EN BAUTIZOS,
BODAS Y COMUNIONES**

En este nuestro pueblo, hay aún calles que llevan nombres que las vinculan al régimen franquista, y por mucho que el concejal que se dice demócrata diga que a «su General» no se lo toquen, yo, y mucha gente más creemos que ya va siendo hora de terminar de una vez por todas con la vergüenza que supone tener símbolos o nombres que recuerden los tiempos de un tiempo que aunque no olvidemos (no por añoranza, sino porque puede ser peligroso) si está bien enterrarlos. Y a mí si puedes llevarme ante el Juez, y tu políticamente estás muerto.

A la Policía Municipal, además de dotarlas de armas, (cosa que por muy legal que sea es una aberración cívica y moralmente hablando) hay que decirles que se les proporcionó una oficina en Cala Millor para atender las peticiones que las personas que de ellos necesitamos, y según varios testigos se han encontrado las citadas oficinas, a diferentes horas y en diferentes días y eso me hace pensar que son un «pelín» negligentes a la hora de cumplir con sus obligaciones burocráticas, y eso no está bien, ¿o sí?

El señor (?) Fiol de protección ciudadana refiriéndose al famoso cartel de los gitanos afanando dice que «Refleja la realidad» pues muy bien tio listo, se te han olvidado los de la verdadera clase que roba a las clases que cotizan, y a los que amparándose en un sinfín de sociedades, fundaciones, o agrupaciones patrocinadas por las de

25, 50, 100 y los que sean necesarios, pasarán años, pero por que se empeñen no se te olvidará, porque eres «viento de libe

siempre «chupan» del bote a esos es a los que t sacar en los cartelones de esa otra manera des gen de xenófobo y racista que convendría (aun existiendo) disimulares.

ESPORTS

María Francisca Artigues del Club Renshinkan, disputará este fin de semana el Campeonato de España Junior

María Fca. Artigues, ha sido nuevamente seleccionada por la Comisión Técnica de nuestra Federación Balear, en esta ocasión para representar a nuestra selección Autonómica en el Cto. Nacional Junior y que se celebrará este fin de semana en Madrid Capital Cultural.

Nuestra deportista sabe que tiene un serio compromiso, y lo joven que es ara disputar este campeonato ya que tan sólo cuenta con 16 años recién cumplidos sin embargo ella lo hará lo mejor posible.

Recordar que María Francisca consiguió la me-

dalla de bronce en el pasado campeonato de España sub. 17, hace ahora aproximadamente unos 4 meses, a ella le gustaría repetir la experiencia pero sabe que es muy difícil debido a su temprana edad y al alto nivel de estas deportistas.

Los otros miembros de nuestra Selección son los

siguientes: Miró, gual, Estela y Di categoría masculina femenina. Huesca y Perelló todos distintos clubes d y Artigues única ju la part forana y qu na en el Renshin Manacor.

NUEVO ROVER SERIE 100

TODO EL PODER DE LOS GRANDES ROVER.

Admíralo. Es el nuevo ROVER Serie 100. Un pequeño con todo el poder de los grandes ROVER. Porque cuenta con la más avanzada tecnología en su nuevo motor Serie K —16 V en el GTi— construido en aleación ligera, que le proporciona hasta 95 CV de potencia. Para darte todo lo que le pidas.

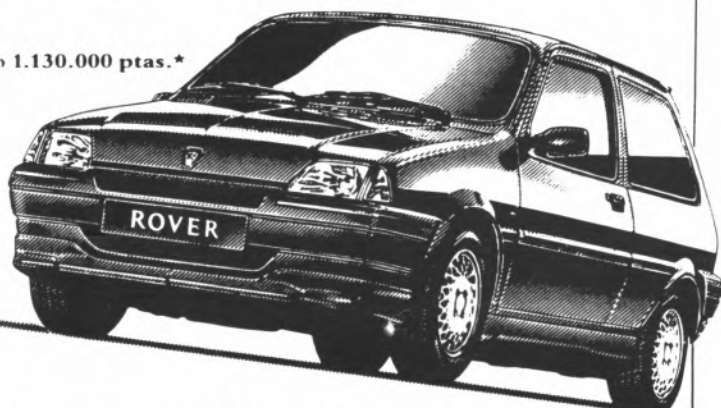
Y lleva un equipamiento tan exclusivo como tú.

Atrévete con él. Es un ROVER 100 x 100. Desde sólo 1.130.000 ptas.*

NUEVO ROVER SERIE 100

ROVER 100 x 100

ROVER
GERMANS ALCOVER, S.A.

C/. Capità Cortes, 69
Tels. 55 24 38 - 55 04 94
07500 MANACOR

* Precio final recomendado, IVA y transporte incluidos.

GABRIEL BLANQUER BARCELO
Agente de Seguros Colegiado n.º 22.775

Av. J. Servera Camps, 46
Tels. 58 58 80 - 60

07560 CALA MILLOR
SON SERVERA (Mallorca)

SEGUROS

Operamos con cualquier compañía, de modo que las cuotas y las coberturas ofertadas sean siempre las más convenientes para nuestros clientes.

DE FORMA HABITUAL, SE CONTRARAN LAS POLIZAS CON:

- * MUTUA GENERAL DE SEGUROS (todos los ramos)
- * MULTI NACIONAL ASEGURADORA (todos los ramos)
- * A.G.F. (todos los ramos)
- * LA PREVISION MALLORQUINA (Enfermedad y Acctes. Profes.)
- * SANITAS (Asistencia Sanitaria y Hospitalaria)
- * ALIANZA (Asistencia Sanitaria y Hospitalaria)
- * SEGURO DE «REEMBOLSO DE GASTOS HOSPITALARIOS Y EXTRA-HOSPITALARIOS»

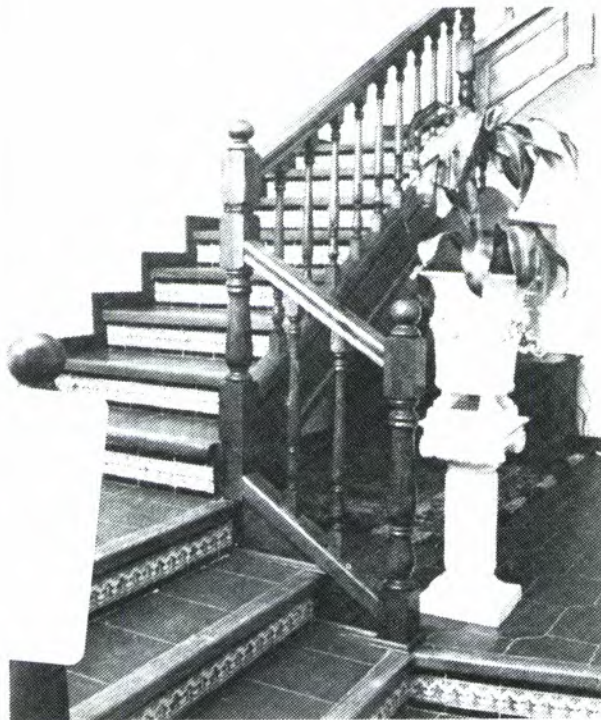
RAMOS: Vehículos, Multirriesgos (Hogar, Industria y/o Comercio), Comunidades, Responsabilidad Civil General, Asistencia Sanitaria, Vida y Combinados, Accidentes Individuales y Colectivos (Colegios), Planes de Jubilación y Planes de Pensiones, etc.

JERONIMO VIVES E HIJOS S.A.
MATERIALES DE CONSTRUCCION

Oficinas, Almacén,
Exposición y Ventas
Plaza General Goded, 2
Tels. 56 71 95 - 56 81 43 - Fax 56 80 62
07550 Son Servera - Mallorca

Exposición y Venta
Avda. Juan Servera Camps, 33
Tel. 58 63 69
07560 Cala Millor - Mallorca

034

CARLES COST
PRINCESA, 24
07240 SANT
BALEARS

